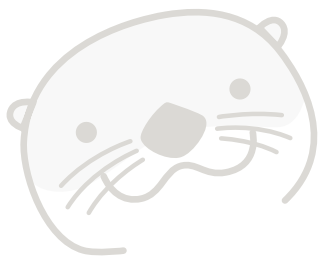

หยกคู่ไขคดีปริศนา

寻凶策

2

เหลียงจวน 凉蝉

เขียน

เมิ่งเหวิน

แปล

Lilac

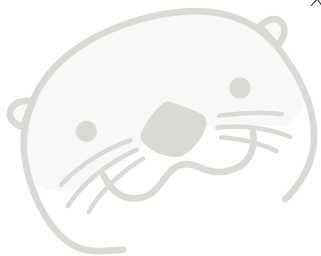
การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

f @Lilac.Novel

X @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สிริมิกจางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ [f amarinbooks](https://www.facebook.com/amarinbooks) หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด *หยกอุไร* *โชคดีปริศนา* ก็ได้เดินทางเข้าสู่บทสรุปที่เข้มข้น เพราะในที่สุดชื่อหมาเฟิ่งที่ถูกพิษงูสามนิ้วจนเกือบจะตายอดนั้นก็ได้กลับมามองเห็นอีกครั้ง แม้ว่าเรื่องราวดูเหมือนจะผ่านไปด้วยดี ไม่ว่าจะด้านการโชคดีหรือความรักที่ล้วนดำเนินไปอย่างราบรื่น ทว่าพายุก็เริ่มก่อตัวให้เห็นเค้าลางอยู่เบื้องหลัง

ยิ่งสืบก็ยิ่งรู้ความลับที่น่าตื่นตะลึง และยิ่งเข้าไปใกล้ตัวคนผู้นั้นมากขึ้นที่ลำดัยก็คือ... ดูเหมือนคนผู้นั้นจะกำลังรอให้พวกเขาก้าวเข้าไปติดกับอยู่แต่แรกแล้ว พวกเขาจะเอาชนะอุปสรรค รวมถึงเงามืดในจิตใจของตัวเองได้หรือไม่ มาเอาใจช่วยพวกเขาไปด้วยกันนะคะ

ด้วยรัก

Lilac

ทดลองอ่าน

คำเตือน นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Death (การตาย)
- Depression (ภาวะซึมเศร้า)
- Gore (เนื้อหามีความโหดร้ายและรุนแรง)
- Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)
- Mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)
- Hypnotize (การสะกดจิต)
- Suicide (การฆ่าตัวตาย)
- Rape (การข่มขืน)
- Torture (การทรมาน)
- Homicide (การฆาตกรรม)
- Child Abuse (การทารุณกรรมเด็ก)
- Blame Victim (การโทษให้เป็นความผิดของเหยื่อ)

A dark, atmospheric illustration featuring a gnarled tree trunk in the foreground. Several glowing jack-o'-lanterns with carved faces are suspended from the branches. In the background, a traditional building with a tiled roof is visible under a starry night sky. The overall mood is mysterious and Halloween-themed.

ມນຸຊຍ໌ອສຣພິຊ

บทนำ

โรงน้ำชาผู้วัน ในเมืองสือฟาง

คนขายใบชาเดินผ่านบัณฑิตด้วยกลางคนอีกครั้ง พบว่าชาตรงหน้าเขายังเต็มถ้วย และยังไม่ดื่มสักอีก

ที่แปลกก็คือ แม้บัณฑิตยังไม่ได้แตะชาเลย เพียงใช้สองนิ้ววางลงบนขอบถ้วยชา แต่ชานั่นกลับยังคงมีไอความร้อนลอยกรุ่น กลิ่นหอมค่อยๆ จางหายไป

คนขายใบชารินชาให้กับบัณฑิตผู้นี้ไปหนึ่งถ้วยยามแล้ว

คนขายใบชาอยู่ในโรงน้ำชามานานหลายปี เคยเจอผู้คนมากหน้าหลายตา ด้วยสายตาที่เฉียบแหลมมองเห็นได้แม่นยำ เขามองออกว่าบัณฑิตผู้นี้ไม่ได้มาดื่มชา สองนิ้วที่คิบบถ้วยชาอยู่นั้นกำลังส่งพลังปราณอย่างเงิบๆ เพื่อรักษาความร้อนของชาในถ้วย ยอดฝีมือสูงส่งเช่นนี้ ใช่ว่าชาวบ้านสามัญชนเช่นเขาจะสามารถเข้าใจได้ง่ายๆ คนขายใบชาจึงเดินอ้อมโต๊ะนั้นไปให้บริการลูกค้าคนอื่นที่เหลือต่อ

หลังจากเดินดูแลลูกค้าทุกคนจนทั่ว เขาก็เห็นบัณฑิตด้วยกลางคน กวักมือเรียกตน

คนขายใบชาเซ็ดเหงื่อ แล้วเดินไปหาอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้ม “ท่านลูกค้าจะดื่มชาหรือขอรับ”

บัณฑิตด้วยกลางคนชี้ไปทางนอกหน้าต่าง พลังถามเขาว่า “‘สะท้อนเงาแห่งลี้ลี้ชาติ’ แห่งนี้เป็นหนึ่งในสิบจุดชมทิวทัศน์ของแม่น้ำอวี่หลานลีนะ”

คนขายใบชาอดไม่ได้ที่จะเหลือบตาขึ้นมอง

นอกหน้าต่างเป็นแม่น้ำอู่วีหุลานสายใหญ่ เวลานั้นความมืดโรยตัว ท้องฟ้าที่ปลายแม่น้ำอู่วีหุลานถูกฉาบไปด้วยสีน้ำตาลหมึก แต่ต้นน้ำกลับ ยังคงส่องสว่าง ภายใต้มะฆังสีแดงทอง สกุนตราำร่องโผผินบินผ่านระหว่าง ภูเขาเพื่อกลับรัง เงาสะท้อนในสายธารา แลเห็นหมู่วิหคมากมายเหลือ คณานับ แสงอาทิตย์สีโลหิตสาดส่องบนปีกขาวราวหิมะ ทั้งยังได้ยินเสียง คลื่นกระทบฝั่งดังอยู่ไกลๆ เหล่าลูกเรือเปาแตร์ร้องตะโกนจนผิวหน้ากระจาย เป็นวงๆ เรือแล่นกลับเข้าท่าเรือ

สีชาตสดใส่ตั้งโลหิตดูจ้อคนี้ แผ่นฟ้าเสมือนจุ่มแช่อยู่ในผืนน้ำ

“ไอช้อหรับ” คนขายใบชาพยักหน้ารัวหลายครั้ง “ต้องเป็นฤดูกาลนี้ ที่เมฆมีแสงสีเรืองรองเช่นนี้เท่านั้น จึงจะได้เห็นทัศนียภาพเช่นนี้ช้อหรับ”

บัณฑิตวัยกลางคนหน้าขาวมีเคราเล็กน้อย ทั้งยังมีบุคลิกพิเศษ มอง แวแรกดูไม่เหมือนชาวยุทธ์ แต่กลับเหมือนนักปราชญ์อ่านบทกวีมีความรู้ ผู้หนึ่ง คนขายใบชาคาดเดาใจด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“สำนักเส้าอ้ออยู่ที่ใด” บัณฑิตเอ่ยถามอีกครั้ง

“ทางด้านนี้มองไม่เห็นสำนักเส้าอ้อ แต่สามารถมองเห็นท่าเรือของ สำนักเส้าอ้อช้อหรับ” คนขายใบชากล่าวพลางชี้ชวนให้เขาดู

สำนักเส้าอ้อมีชื่อเสียงเลื่องลือในยุทธภพ ตั้งอยู่นอกเมืองสื่อฟาง และมีท่าเรือที่ใหญ่กว่าท่าเรือเมืองสื่อฟาง

“สำนักเส้าอ้อมีท่าเรือทั้งสองฝั่งขนานกัน และอยู่แถบเดียวกับเมือง สื่อฟาง ดังนั้นจากตำแหน่งที่ตั้งของโรงน้ำชาแห่งนี้จึงมองไม่เห็นสำนักเส้าอ้อ แต่ท่านดูสิช้อหรับ นั่นก็คือท่าเรือฝั่งตรงข้ามของสำนักเส้าอ้อ”

บัณฑิตวัยกลางคนมองตามสักพัก ก็หันไปถามคนขายใบชาอีกครั้ง “ตอนที่สำนักเส้าอ้อเกิดเหตุเพลิงไหม้ โรงน้ำชาของพวกเขาจ่อมองเห็นหรือไม่”

“พอจะมองเห็นอยู่บ้างช้อหรับ” คนขายใบชากล่าว “ไม่ใช่แค่สำนัก เส้าอ้อไฟไหม้ ในเมืองสื่อฟางก็เต็มไปด้วยควันโขมง ได้โรงน้ำชาของเรา ก็ไฟไหม้ด้วย ถ้าแก่และลูกค้าต่างไปช่วยกันดับไฟ จึงไม่มีใครไปสนใจ สถานการณ์ไฟไหม้ของบ้านอื่นช้อหรับ”

บัณฑิตพยักหน้ายิ้มๆ แล้วยกถ้วยชาขึ้นจิบ แม้ชาจะยังร้อนอยู่ แต่

ไม่มีกลิ่นหอม และไม่มีรสชาติชา เมื่อเข้าปากจึงสัมผัสได้เพียงรสขมฝาด คนขายใบชาเห็นเขายังดื่มชาชมโดยหน้าไม่เปลี่ยนสีต่อไป

บัณฑิตยังอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงความโกลาหลดังมาจากชั้นล่าง จากนั้นก็มีคนวิ่งขึ้นมาตะโกนเสียงดังลั่น “แยแล้วๆ มีคนตายอีกแล้ว”

พวกลูกค้าต่างตื่นตระหนกขึ้นมาทันที

คนผู้นั้นมีสีหน้าแตกตื่น “หนนี้เป็นบุตรชายของนายท่านเซีย อยู่ในคูน้ำทางตะวันตกของเมือง เปลือยกายล่อนจ้อน เช่นเดียวกับคนก่อนหน้านี้”

คนขายใบชาหิวกาน้ำชาเดินออกไป เหลือเพียงบัณฑิตนั่งอยู่ที่เดิม เพียงลำพัง มีเสียงผู้คนรอบข้างดังจอบแจ พวกลูกค้าต่างพูดคุยกันเสียงดัง มีเพียงบัณฑิตวัยกลางคนดื่มชาชมต่ออีกหลายอีก พลางนับนกนางนวลที่โฉบบินภายใต้แสงสีเลือดด้วยความเพลิดเพลิน

หนึ่ง

ม้าสองตัววิ่งห่อตะบึงไปตลอดทาง ในที่สุดก็กลับถึงเมืองเวียงหยาง ก่อนที่ประตูเมืองจะปิด

ชื่อหมาเพิงและอาชื่อตัวเบื่อนผู้เฒ่ามอมแมม กลับถึงบ้านยังไม่ได้ดื่มน้ำ ลักอีก ก็ถูกชื่อหมาเหลียงเหรินเรียกให้ไปหาที่ห้องตำรา อาชื่อรู้อีกรั้งงัน เพราะปกติเวลาชื่อหมาเหลียงเหรินพูดคุยจะกับชื่อหมาเพิง ก็ไม่เคยให้เขา หรือผู้ติดตามคนอื่นอยู่ด้วย

“เรื่องที่ยังฉันบอกซ้ำ เป็นความลับที่เกี่ยวข้องกับราชสำนัก” ชื่อหมาเหลียงเหรินพูดตรงประเด็นไม่อ้อมค้อม “และเกี่ยวข้องกับกลยุทธ์เสฉิน¹ ด้วย”

อาชื่อ “???”

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงนึกขึ้นได้ว่า ‘จิ้งฉี’ ก็คือชวีหย่งซาง สามี่ของชื่อหมาซวงถง

เดิมทีชวีหย่งซางเป็นแม่ทัพที่ประจำการอยู่ที่ชายแดน แต่หลายปีก่อน เขาได้รับบาดเจ็บสาหัส จึงกลับมาพักรักษาตัวที่เมืองหลวง ด้วยเหตุนี้จึงได้รู้จักชื่อหมาเหลียงเหรินและชื่อหมาซวงถง ชวีหย่งซางก็ไม่ใช่คนทะเลเยอทะยาน อยากประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เขามีตำแหน่งเป็นรองเสนาบดีภายใต้สังกัดกรมคลัง เป็นขุนนางธรรมดาไม่ได้ใหญ่โตอะไร

“จิ้งฉีกำลังจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองเสนาบดีกรมคลัง แต่ด้วย

¹ หมายถึง กลยุทธ์อินทรีศักดิ์สิทธิ์

เงื่อนไข่นี้ ราชสำนักจึงมอบภารกิจลับให้เขา” ชื่อหมาเห่เสียงเทรินมองบุตรชายตัวเอง แล้วหันไปมองอาชื่อ “คืองานตรวจสอบกลยุทธ์เส้นอิงในตอนนั้นอย่างละเอียด”

อาชื่อถลอกตากำรันทัด แล้วหันไปมองนายน้อยของตน

ชื่อหมาเห่เพิ่งเต็มไปด้วยความสงสัย “เรื่องค่ายเส้นอิงคลี่คลายไปนานแล้วไม่ใช่หรือขอรับ แล้วตอนนี้ต้องตรวจสอบอันได้อีก”

“มันเป็นกลยุทธ์เส้นอิง ไม่ใช่ค่ายเส้นอิง” ชื่อหมาเห่เสียงเทรินกล่าวเสียงเข้ม “ค่ายเส้นอิงเป็นแค่ส่วนหนึ่งของแผนกลยุทธ์เส้นอิงทั้งหมด”

อาชื่อตระหนักได้อย่างชัดเจนแล้วว่านี่ไม่ใช่เรื่องที่ตนจะฟังได้

“อาชื่อ ข้าเรียกให้เจ้ามาที่นี่ เพราะข้ารู้ว่าบุตรชายข้าเชื่อใจเจ้ามากที่สุดทุกเรื่องที่คุณยกขึ้นในวันนี้ เราสู้กันแค่สามคน” ชื่อหมาเห่เสียงเทรินเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “หากข้าตาย ก็ให้เจ้ากับหญิงสู้ต่อไป”

อาชื่อรีบยื่นตัวตรง ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง

“พี่เขยเป็นคนของกรมพระคลัง เขาเกี่ยวข้องกับอันใดกับความลับของราชสำนัก” ชื่อหมาเห่เพียงเอ่ยถาม “เหตุใดถึงไปหาเขา”

“เพราะเขาเป็นสามีของชวงถง และชวงถงก็เป็นคนในครอบครัวเรา ราชสำนักขอให้เจ้าหน้าที่เข้าไปในกรมคลังเพื่อตรวจสอบเรื่องนี้ เพราะในอดีตกลยุทธ์เส้นอิงได้ใช้ที่ดินผืนใหญ่ ลิ่นเปลืองทรัพย์สิ้นและกำลังคนไปอย่างมหาศาล สิ่งเหล่านี้อยู่ภายใต้การดูแลของกรมคลัง และที่ราชสำนักไปหาจึงฉิก็เพราะมีตระกูลชื่อหมาของเราคอยหนุนหลังเขาอยู่” ชื่อหมาเห่เสียงเทรินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ตระกูลชื่อหมาไม่ยุ่งเรื่องในราชสำนัก รับผิดชอบเพียงไซคดี แต่คราวนี้ต้องต้องบังคับปัจจุบันไม่ว่าพระทัยผู้ใด จึงต้องมาหาข้าที่เป็นกลาง พวกเขารู้ว่าหากมาหาข้าด้วยเรื่องประเภทนี้ ข้าไม่รับปากแน่นอน ฉะนั้นจึงคิดใช้วิธีสปรกเช่นนี้”

อาชื่ออึ้งไปชั่วขณะก่อนรีบถามว่า “แล้วสูญหิยนละขอรับ”

“อยู่ที่บ้านชวงถงโน่น” ชื่อหมาเห่เสียงเทรินมองชื่อหมาเห่แล้วเอ่ยว่า “แม่เจ้าจะไปอยู่เป็นเพื่อนชวงถงจนกว่านางจะคลอด”

“...พี่เขยล้ากักขังท่านแม่จ้ะนี่” ชื่อหมาเห่เพิ่งกัดฟันถาม

“เขากักขังคนจริง แต่...” ชื่อหมาเหี้ยมเหรินพูดเสียงเบา “ซูหยินของข้าอยู่ในเวลานั้น ภรรยาของจิ้งฉีก็อยู่ในเวลานั้นด้วย ยามนี้ในเวลานสฤทวิไม่ได้มีแค่คนของพวกเรา เขาก็อับจนหนทางเช่นกัน”

ในห้องตกอยู่ในความเงียบไปชั่วขณะ ชื่อหมาเหี้ยมเหริงเงียบอยู่นานในที่ลุดก็เอ่ยปากพูดอีกครั้ง

“กลยุทธ์เสนองคือสิ่งใดหรือขอรับ” เขาถามขึ้น

“เมื่อหลายปีก่อน ตอนที่อดีตองค์ฮ่องเต้ยังมีพระชนม์ชีพ ราชสำนักได้จัดกิจกรรมทดลองอย่างหนึ่งขึ้นมา” ชื่อหมาเหี้ยมเหริงกล่าวเสียงเบา “เป้าหมายคือเด็กอายุต่ำกว่าสิบขวบ โดยจุดประสงค์คือต้องการบ่มเพาะกลุ่มเครื่องจักรที่จงรักภักดีต่อฮ่องเต้”

ฮ่องเต้ทรงเป็นผู้ตัดสินใจให้ใช้ชื่อการทดลองนี้ว่า ‘กลยุทธ์เสนอง’ และผู้รับพระบัญชาให้รับผิดชอบ ‘กลยุทธ์เสนอง’ ก็คืออ่องหลู่ ที่ปัจจุบันได้ล่องลับจากโลกนี้ไปแล้ว

ในเวลานั้น อดีตองค์ฮ่องเต้ทรงครองบัลลังก์ได้ไม่นาน ใต้หล้ามิได้สงบสุข ด้านหนึ่งข้าศึกจากภายนอกจ้องจะขยี้ อีกด้านหนึ่งคนในราชสำนักก็เกิดสงครามภายใน ประกอบกับภัยแล้ง อุทกภัย และภัยตักแตนติดต่อกันมาสามปี ราษฎรล้วนประสบปัญหาได้รับความเดือดร้อน

กลุ่มเจ้าหน้าที่ที่นำโดยอดีตอ่องหลู่ได้ใช้เวลาสิบปี โดยอาศัยความสามารถในการบริหารที่แข็งแกร่งและวิธีสร้างสัมพันธไมตรี ในที่สุดก็จัดภทภัยทั้งภายในและภายนอกให้สงบลงได้ ฮ่องเต้เริ่มเล็งเห็นความสำคัญของปวงประชา ในเวลานี้อ่องหลู่ผู้เฒ่าได้เสนอแนะพระองค์ว่า “เพื่อปลูกฝังกองกำลังที่ภักดีต่อฮ่องเต้เพียงพระองค์เดียว”

ในช่วงสิบปีแห่งการขึ้นครองบัลลังก์ฮ่องเต้ พระองค์มีอาจบรกรรมได้อย่างสงบทุกวันคืน ภายใต้การโอบน้อมของอ่องหลู่ พระองค์ทรงตอบรับเรื่องกลยุทธ์เสนองเร็วมาก มีหน้าซำยังทรงให้อ่องหลู่เป็นผู้รับผิดชอบแผนนี้ทั้งหมด

“ถึงตอนนี้กลยุทธ์เสนองค่อนข้างปกติ” ชื่อหมาเหี้ยมเหริงกล่าว

“เด็กใน ‘กลยุทธเส้นอิง’ มาจากทั่วทุกสารทิศ ล้วนเป็นต้นกล้าที่โดดเด่น ทั้งสิ้น และฮ่องเต้ก็จะเสด็จไปตรวจดูค่ายเส้นอิงตามวันที่วางแผนไว้ด้วย พระองค์เอง”

เขาพลิกกระดาษในมือ

“‘กลยุทธเส้นอิง’ เป็นความตั้งใจเดิมของการก่อตั้งค่ายเส้นอิง ซึ่ง ดูเหมือนว่าจะเป็นค่ายฝึกชั้นยอด แต่ในความเป็นจริงแล้วทุกปีจะมีเด็ก ถูกเลือกและส่งเข้ามาในค่าย พวกเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นต้นกล้าแห่ง เครื่องจักรความรุนแรง พวกเขาไม่อาจกลับเข้ากองทัพได้อีก คนที่ยอดเยี่ยม จะขึ้นสู่ระดับบน เป็นเบี้ยของฮ่องเต้ ส่วนสิ่งที่คนไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน ได้รับมีเพียงความตายเท่านั้น การเปลี่ยนแปลงของกลยุทธเส้นอิงเกิดขึ้น เมื่อสี่สิบปีก่อน ซึ่งเป็นช่วงที่ค่ายเส้นอิงเริ่มเปลี่ยนไป” ซือหม่าเหลียงเหริน กล่าว “ฮ่องเต้ต้องค้ก่อนพบว่าค่ายเส้นอิงไม่ใช่ค่ายฝึกชั้นยอดอีกต่อไป แต่เป็นสนามเด็กเล่นของลูกหลานขุนนาง”

อ่องหลู่วางแผนว่าจะกราบทูลให้ฮ่องเต้ทรงทราบถึงความเปลี่ยนแปลง ผลปรากฏว่ากลับพบเรื่องที่น่าตกใจ ในหมู่นั้นมีเด็กจำนวนมากที่ เกี่ยวพันกับราชินิกุลอย่างแยกไม่ออก

เขาเข้าใจทันที ฮ่องเต้ทรงไม่ไว้วางพระทัยในตัวเขาอีกต่อไป

คนที่ออกจากค่ายเส้นอิงเก่งกาจมาก ฮ่องเต้ทรงใช้ ‘อาวูช’ เหล่านี้ ได้อย่างราบรื่น แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทรงหวาดหวั่นต่อผู้สร้าง ‘อาวูช’ เหล่านี้ ขึ้นมา

“หากเจ้าถามข้าว่าอ่องหลู่มีใจเป็นอื่นหรือไม่ ข้าคิดว่าไม่ เขาซื่อสัตย์ ักดียิ่ง...” ซือหม่าเหลียงเหรินหรีเสียงให้เบาลง “เขาไม่ได้จงรักภักดีต่อ ฮ่องเต้ แต่เขาซื่อสัตย์ภักดีต่อแว่นแคว้นและราชวงศ์ทั้งหมด”

“...เขาตัดสินใจที่จะทำเองอย่างนั้นหรือ” ซือหม่าเฟิงเข้าใจในทันที

“ถูกต้อง หลังจากอ่องหลู่พบว่าตนสูญเสียความไว้วางพระทัยจาก องค์ฮ่องเต้ ก็ตัดสินใจเองอย่างรวดเร็ว เขาหลงมือสร้าง ‘ค่ายเส้นอิง’ ที่ตน เป็นผู้ดูแลขึ้นมาเองอีกหนึ่งกองทัพ”

เมื่อซือหม่าเหลียงเหรินพูดจบ เขาบิดไล่เทียนไขด้วยนิ้วโป้งและ

นิ้วกลาง ไฟก็ติดทันที

เขาเผากระดาษที่ถืออยู่ในมือให้มอดไหม้ไปจนหมด จากนั้นจึงค่อยหันกลับมามองชื่อหมาเฟิง

“เรื่องพวกนี้เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์เสินอิง เป็นข้อมูลที่ฉือชิงเจี้ยนและอิงสั่วตามสืบและรวบรวมมาได้เมื่อสี่ปีที่แล้ว เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับราชสำนัก ข้าจึงจ่ายเงินจำนวนมากขนาดนั้นไม่ไหว อีกอย่างชิงเจี้ยนและอิงสั่วรู้ว่าข้าพยายามอยู่ให้ห่างจากเรื่องราวในราชสำนัก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้บอกข้อมูลช่วงหลังกับข้า ข้าก็ไม่รู้ว่าพวกเขาสืบข้อมูลมาได้เพียงเท่านี้หรือไม่ แต่ข้าเดาว่า มีความเป็นไปได้สูงมากกว่าคนของอิงเปี้ยเชื่อมีข้อมูลกลยุทธ์เสินอิงที่สมบูรณ์มากที่สุด รวมถึงค่ายลับที่่องหลูเป็นผู้สร้างขึ้นในภายหลังด้วย เนื่องจากเป็นความลับสุดยอดไม่ใช่สิ่งที่จะให้ผู้อื่นรู้เห็น ฉะนั้นจึงมีเพียงบุคคลสำคัญของอิงเปี้ยเชื่อเท่านั้นที่จะอ่านข้อมูลเหล่านั้นได้ เช่น ฉือเย่ไป สหายคนสนิทของเจ้า”

“ท่านพ่อต้องการให้ข้าถามข้อมูลจากเขานั้นหรือ” ชื่อหมาเฟิงเอ่ยถามด้วยความสงสัย “ระหว่างให้ไปถามเสียไป สู้ท่านพ่อไปถามจากท่านลุงฉือกับท่านน้ำอิงสั่วไม่ง่ายกว่าหรือ”

“คนรู้เรื่องนี้ยิ่งน้อยยิ่งดี ยิ่งไปกว่านั้น บางทีฉือชิงเจี้ยนกับอิงสั่วอาจไม่ยอมให้มู่หย่าช่วยพวกเรา”

“เพราะเหตุใด”

ชื่อหมาเกลี้ยงเหรินลูบเคราตัวเอง

“ก่อนที่กลยุทธ์เสินอิงจะกลายเป็นสนามเด็กเล่นของลูกหลานขุนนางได้ดำเนินการมานาน ทุกๆ ปีจะมีเด็กเข้ามาอยู่ในค่ายเสินอิงห้าสิบคนเป็นอย่างน้อย ทว่าผู้ที่สามารถเดินออกจากค่ายเสินอิงได้อย่างแท้จริง มากสุดก็เหลือไม่ถึงครึ่ง” เขากล่าวช้าๆ “ครึ่งหนึ่งมีชีวิตรุ่งโรจน์ อีกครึ่งที่เหลือกลับถูกล้างหายอย่างลับๆ”

ชื่อหมาเฟิง “ท่านพ่อหมายความว่าอย่างไร ข้ากำลังถามว่า เหตุใดท่านลุงฉือกับท่านน้ำอิงสั่วถึงไม่ยอมให้เสียไปช่วยพวกเราต่างหากล่ะขอรับ”

“ครึ่งหนึ่งของเด็กที่เสียชีวิตอย่างน่าเวทนา ก่อนตายพวกเขาถูก

ปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรม พวกเขาไม่ได้ถูกประหารแบบธรรมดาทั่วไป แต่เสียชีวิตหลังจากถูกจับไปทดลองอย่างลับๆ” ซือหม่าเหลียงเหรินยังคงพูดด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ

ซือหม่าเฟิงรีบกลั้นหายใจในทันที

“เหตุผลที่มู่หยาคลุ่มคลั่งขึ้นมาในปีนั้น ความจริงแล้วเป็นเพราะเขาได้อ่านเนื้อหาช่วงแรกทั้งหมดของกลยุทธ์เสินอิงในห้องใต้ดินของอิงเปี่ยเซ่อ ทุกคนที่เดินออกจากค่ายเสินอิงและทุกคนที่ไม่ได้ออกมา รวมถึงทุกอย่างที่สอบถามมาได้ ล้วนมาจากการใช้ทัศนัทธรรมาน์ไต่สวนทั้งสิ้น...” ซือหม่าเหลียงเหรินกล่าวเสียงเบา “นี่ต่างหากคือสาเหตุที่ทำให้เขาสติหลุด นับแต่นั้นเป็นต้นมาทั้งชิงเจี้ยนและอิงสั่วไม่อาจให้อภัยตัวเอง เป็นพวกเขาที่ปล่อยให้ฉือเย่ไปไถ่เพียงไม่กี่ขวบเดินเข้าไปในห้องใต้ดิน ดังนั้น...ข้าจึงรู้สึกว่ามันอันตราย”

สายลมนอกหน้าต่างเริ่มพัดแรงขึ้น เสียงฝนตกหนักกระทบแผ่นกระเบื้องจนเกิดเสียงดัง

ซือหม่าเฟิงนั่งฟังผู้เป็นบิดาพูดจบจึงค่อยเอ่ยปาก

“ข้าจะไม่ถามเสียเลย” เขาเอ่ยเสียงเรียบ “ข้าจะใช้วิธีการอื่นเพื่อสืบหาข้อมูลพวกนี้”

“ไม่มีเวลาแล้ว” ซือหม่าเหลียงเหรินจ้องมองเขาด้วยสีหน้าไม่พอใจ “เจ้าอย่าใช้อารมณ์ อย่าให้ความรู้สึกส่วนตัวทำให้เจ้าตาบอด”

“ตอนนั้นพวกท่านบอกว่าเพราะเขาอ่านเยอะไป จดจำเรื่องราวต่างๆ มากเกินไปจึงจะคลุ้มคลั่ง ทั้งๆ ที่ท่านรู้ว่าสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้เขาคลั่งคืออะไรนี่นะ” ในที่สุดซือหม่าเฟิงก็สติหลุดจนพูดเสียงดังออกมา “ซินให้เสียเปรียบหรือพินความทรงจำเกี่ยวกับข้อมูลของกลยุทธ์เสินอิงขึ้นมาอีก แล้วเขาต้องกลับไปมีสภาพอย่างตอนนั้นเพราะเรื่องนี้อีกจะทำเช่นไร”

“ไม่” ซือหม่าเหลียงเหรินเหมือนใช้ความอดทนไปจนหมดแล้ว “เหวินเสวียนใจสอนวิธีการจัดเก็บความทรงจำให้แก่เขา มิหนำซ้ำเขายังตามเจ้าออกท่องยุทธภพมานานหลายปีขนาดนี้ เขาไม่ใช่เด็กน้อยที่สติคลุ้มคลั่งเพียงเพราะอ่านบันทึกการไต่สวนนั้นมานานแล้ว”

ชื่อหมาเพิ่งตกตะลึง เขาคดข่มตัวเองแล้วหลับตาแน่น

ชื่อหมาเหลียงเหรินก็ตกใจไม่แพ้กัน “เจ้าลูกชาย ปวดหัวหรือ ปวดตา...”

“ท่านพ่อ เหวินเสวียนโจว...” ชื่อหมาเพิ่งพูดเสียงเบา “เหวินเสวียนโจวมีส่วนเกี่ยวข้องกับกลยุทธ์เสินอิงใช่หรือไม่”

อาชื่อฟ่งบสหนทนาของสองพ่อลูกด้วยความวิตกกังวล จู่ๆ ตอนนั้นก็นึกถึงเรื่องที่มีคนฆ่ากันตายในค่ายเสินอิง เด็กหนุ่มคนนั้นที่ยูยงส่งเสริมและชี้้นำให้คนอื่นฆ่าคนผู้นั้น

แต่เด็กหนุ่มคนนั้นตายไปแล้ว ถ้ายังมีชีวิตอยู่ ก็น่าจะต่างจากเหวินเสวียนโจวมาก

“เขาคือคนที่เจ้าเห็นในจวนอ่องหลู่ และเขาได้ปรากฏตัวในคดีที่เราเข้าไปข้องเกี่ยวกับเหล่านี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ในคดีฆาตกรรมบนเกาะชิงผิง เขาช่วยคนร้ายทำโคมหน้ามุขย์ ช่วยสร้างยาพิษ ช่วยสังหารคน สมัยที่มุนุขย์หนุ่มยังเป็นเด็กเคยอาศัยอยู่ในจวนอ่องหลู่ เขาเคยเจอเหวินเสวียนโจวใช่หรือไม่ พิษงูสามนิ้วที่ปรากฏในหออุเยียน และวิธีฆ่าคนของเฮอหลิงเป็นความลับในตำนาน ไม่มีเรื่องใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับเหวินเสวียนโจวเลยสักเรื่อง” ชื่อหมาเพิ่งพูดออกมารวดเดียว “ท่านพ่อ ท่านยังจำเด็กหนุ่มที่ยั่วยุให้สองฝ่ายในค่ายเสินอิงทะเลาะวิวาทกันได้หรือไม่ เขาก็เป็นคนเสี้ยมสอนและชักนำให้ผู้อื่นฆ่าคน ท่านว่าเขาไม่เหมือน...เหวินเสวียนโจวหรือ”

หัวคิ้วชื่อหมาเหลียงเหรินพ่นกันยุ่ง เขาใช้นิ้วบีบหนวดตัวเองไว้นิ่งไม่ขยับ

“เขาอาจเกี่ยวข้องกับค่ายเสินอิง หรือไม่ก็มีส่วนพัวพันกับกลยุทธ์เสินอิง...”

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าจึงต้องไปหาซือเย่ไป” ชื่อหมาเหลียงเหรินพูดตัดบทบุตรชาย “เหวินเสวียนโจวเคยสัมผัสใกล้ชิดกับเขาอย่างลึกซึ้งถึงขั้นเคยแตะต้องความทรงจำของมูหย่า เจ้าไม่อยากรู้หรือว่าเหวินเสวียนโจวเคยเล่นตุ๊กตาทิกหรือไม่”

ชื่อหมาเพิ่งก็พูดไม่ออกไปชั่วขณะ

อาชื้อแอบถอนหายใจเบาๆ นายน้อยยังอ่อนหัด เขาพูดรวบรัดสั้นๆ ก็ถูกนายท่านเล่นงานตรงจุดอ่อนเสียแล้ว

ในขณะที่อาชื้อกำลังคิดกับตัวเองอยู่นั้น ชื่อหมาเหี้ยมเหรินก็โยนก้อนกระดาศใส่ศีรษะเขา

“อาชื้อ เจ้ารีบไปหาซวงหัวที่จินเยียนฉือ” ชื่อหมาเหี้ยมเหรินสั่งการ “เชิญนางมาที่จวนเรา”

อาชื้ออึ้งไปแล้ว “ตอนนี้หรือขอรับ”

“เดี๋ยวนี้”

“แต่เนื้มันเป็นกลางคืนนะขอรับ ตอนกลางคืนเป็นเวลาแม่นางซวงหัวรับแขก ถ้าไปเชิญมา...จะเป็นการวางอำนาจเกินไปกระมังขอรับ” อาชื้อพูดอย่างลังเล

“ไม่เป็นไร” ชื่อหมาเหี้ยมเหรินพยักหน้า “เจ้าบอกนางว่านายน้อยให้มาเชิญ บอกว่านายน้อยเค้าคิดถึงแม่นางซวงหัวยิ่ง เขาชื่อเสียงไม่ดี คนอื่นไม่สงสัยหรอก”

อาชื้อ “ได้ขอรับ”

ชื่อหมาเหี้ยม “ท่านพ่อ”

ชื่อหมาเหี้ยมเหริน “จะมัวเรียกข่าอยู่ด้วยเหตุใด รีบคิดเข้าเถอะว่าจะเอ่ยเรื่องนี้กับมูหย่าอย่างไร”

ฉือเย่ไปจามออกมาหนึ่งที

เขารู้สึกหนาวเล็กน้อย

ลมคลื่นในทะเลค่อยๆ แรงขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับสายฝนที่โปรยปรายลงมา

เขาตระเวนรอบเกาะไปทั่วจนเนื้อตัวเปียกปอน แต่ก็ยังตามหาชิงหยวนจื่อไม่เจอ สุดท้ายก็พบตัวอักษรขนาดใหญ่บนโขดหิน

“เจ้าโง่ ข้าจะขึ้นบกไปเที่ยวเล่นสักสองสามปี”

ฉือเย่ไปมองอักษรแถวนั้นแล้วทอดถอนใจแผ่วเบา ใต้โขดหินคือถ้ำที่หลบภัยของชิงหยวนจื่อ เขาลากเรือลำเล็กของตัวเองเข้าไปเก็บไว้ในถ้ำ

เรียบริ้อย จากนั้นก็มุดตัวตามเข้าไปด้วย

แม้เขาจะรู้ว่าพายุใต้ฝุ่นกำลังจะมาเยือน แต่ก็ยังยืนกรานที่จะออกไปเพียงเพราะหัวหน้าสาขาซึ่งเหอส่งเหี้ยยวกลับมารายงานว่า พวกเขาโชคดีของสวี่อิงเรียบริ้อยแล้ว และชื่อหมาเฟิงจะได้เห็นแสงสว่างอีกครั้งในไม่ช้า ฉือเย่ไปไม่กล้าเจอหน้าเขาจึงรีบวิ่งไปจากที่นี่

เขาใช้เคล็ดวิชาคลายล้นตัวอย่างหนักไปสองตัวแล้วกินลงท้อง ทันใดนั้น ฉือเย่ไปก็ได้ยินเสียงลมพัดดังมาจากนอกถ้ำไม่หยุด จึงรู้ว่าใต้ฝุ่นกำลังเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้

นกที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้ กลัวว่าหลังจากพายุลูกนี้ผ่านพ้นไปอีกไม่กี่ปี ก็จะถูกกลับมาอีก

พายุใต้ฝุ่นลูกใหญ่เช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นทุกปี และเป็นเพราะพายุใต้ฝุ่นดังกล่าว ต้นไม้บนเกาะจึงยังรากลึกเป็นพิเศษ ต้นไหนที่โคนล้มไปก็ล้มไป ต้นไหนที่ยังอยู่ก็มีอาจโคนล้ม เพียงกิ่งหักไปบ้าง แต่ก็ยังเจริญเติบโตต่อไปทุกๆปี และอุดมสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ฉือเย่ไปคิดเพียงว่าน่าสนใจ ทั้งที่ลมฝนโหมพัดสาด แต่พวกมันก็มีวิธีต้านลมฝนในแบบของมันเอง

เขากินอิมและดื่มน้ำเข้าไปเล็กน้อย จากนั้นก็เริ่มนั่งโคจรพลังลมปราณอยู่ในถ้ำ

เสียงลมฝนโหมกระหน่ำ เขาฝึกวิชาเสรีจกัลิ้มตาขึ้น แล้วมองกองไฟที่จวนมอดแต่ยังไม่ดับเบื้องหน้า

หลังจากหลับตา รูปร่างของกองไฟก็ค่อยๆ เลือนหาย แสงตะเกียงอีกดวงก็ปรากฏขึ้นราวๆ ในความมืด แสงตะเกียงดอกบัวอบอุ่นอ่อนโยน และสว่างใสอยู่ในมือเด็กคนนั้นเสมอ ส่งมาทางเขาจากที่ไกลๆ

ฉือเย่ไปเดินผ่านชั้นหนังสือ ความมืดอันหนักหน่วงตามหลังเขามาตลอด มีมือคู่หนึ่งยื่นออกมาจากในความมืด หมายถึงจับไหล่เขา

เขาเดินไปครู่หนึ่งก็พลันหยุดชะงัก

มีร่างของใครอีกคนปรากฏขึ้นด้านหลังของชื่อหมาเฟิงซึ่งอยู่สุดปลายทางเดิน

ฉือเย่ไปทั้งตกใจทั้งสงสัย คิดจะตั้งกระบี่ที่พกติดตัวออกมาโดย
สัญชาตญาณ ทว่าตรงเอวกลับว่างเปล่า ไร้ซึ่งกระบี่

“ซือหม่า! มานี่!” เขารีบตะโกนเรียกเด็กน้อยคนนั้น

ซือหม่าเพิ่งตัวน้อยมิได้เดินมาหาเขา แต่เงยหน้ามองคนที่อยู่ข้างหลัง
ตัวเอง หนูน้อยซือหม่าเพิ่งชูตะเกียงดอกบัวขึ้นด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

ผู้ที่ยืนอยู่ข้างหลังเขาก็คือซือหม่าเฟิงที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว

รอยยิ้มบนใบหน้าชายหนุ่มต่างจากตอนเด็กอย่างสิ้นเชิง แถมยัง
ลุบศรัทธาหนูน้อยซือหม่าเฟิงอีกด้วย

ตอนที่ตะเกียงดอกบัวส่องแสงไปที่เขา หัวใจที่เต้นรัวอย่างบ้าคลั่ง
ของฉือเย่ไปค่อยๆ บรรเทาลง ดูเหมือนว่าความดำมืดที่เข้มข้นด้านหลังเขา
จะสูญสิ้นแรงกดดันไปในชั่วพริบตา มือที่แสนเย็นเยียบคู่นั้นก็หดรัดกลับไป
ไม่ยื่นออกมาอีกเลย

“เสี่ยวไป๋” ซือหม่าเฟิงเรียกเขาด้วยรอยยิ้ม “ข้าจะอยู่ที่นี้เป็นเพื่อน
เจ้าเอง”

“ข้าก็จะอยู่เป็นเพื่อนเจ้าด้วยเช่นกัน” หนูน้อยซือหม่าเฟิงเอ่ยขึ้น

ฉือเย่ไป๋เต็มไปด้วยความหดหู่และอารมณ์ที่หลากหลายก่อความจิตใจ
เขาคิดในใจว่า การหลอกตัวเองช่างเป็นเรื่องยากเสียจริง
จะทิ้งก็ทิ้งไม่ลง จะปล่อยวางก็ทำไม่ได้

ในเวลาสี่ ปากแม่น้ำอู้อีหลานอยู่ภายใต้แรงกดดันจากพายุไต้ฝุ่น กระแสคลื่น
ปั่นป่วน

ท่าเรือที่อยู่ใกล้กับปากน้ำเกือบสิบแห่งต่างกำลังตกอยู่ในสถานการณ์
เผ่าระว่าง

ที่ท่าเรือสำนักเส้าอี้มีเสียงดังเอะอะของพวกคนงานที่กำลังขนถ่าย
สินค้า ได้ก่งเรือก่อไฟปรุงอาหาร ส่วนพวกหนุ่มๆ พวกหนึ่งลงเรือไปเที่ยวเมือง
ลือฟาง

ภายในสำนักเส้าอี้ ผู้นำหลินเส้าอี้ยืนอยู่บนยอดไม้ที่สั้นไหว ดวงตา
จ้องมองไปยังที่ไกลโพ้น

“มองไม่เห็น” มีคนอยู่ใต้ต้นไม้ เขาเอ่ยขึ้นอย่างเกียจคร้านว่า “ฟ้ามืดต่อเลย”

“ลมแรงยิ่ง บางทีอาจส่งผลต่อที่นี้จริง ๆ ก็เป็นได้ พรุ่งนี้ต้องถ่ายทอดคำสั่งลงไป ให้เรือกลับมาทุกลำ”

“ไม่ส่งผลกระทบต่อที่นี้ของเราหรอก”

“แต่ลมแรงเกินไปแล้วจริง ๆ”

“นี่เป็นพายุใต้ฝุ่นที่ก่อตัวจากทะเล เมื่อขึ้นบกจะอ่อนกำลังลง ลำน้ำกล้ำอ้อยอยู่ห่างจากริมชายฝั่งไกลมาก เจ้าอย่ากังวลไปเลย”

หลินเส้าอี้เต็มใจไปด้วยความไม่พอใจ เขาขอบตัวยงนั่งของ ๆ บนกิ่งไม้ และกล่าวลงไปด้านล่างว่า “แค่เจ้าพูดว่า ‘ท่านผู้นำพุดตุ๊ก’ มันยากนักหรือ” คนใต้ต้นไม้เงยไปครู่หนึ่ง ก่อนพูดอย่างเกียจคร้านว่า “ท่านผู้นำพุดตุ๊ก”

“ซี!” หลินเส้าอี้กระโดดลงมาจากยอดไม้สู่พื้นด้วยท่าทางตั้งงาม

บ่าวรับใช้สองคนกำลังวางจานเล็กสี่สี่ ป้านสุรา และแก้วสุราอยู่บนโต๊ะหินใต้ต้นไม้ เมื่อพวกเขาเห็นว่าท่านผู้นำลงสู่พื้นได้อย่างยอดเยี่ยม พวกเขากรีบปรบมือ “ท่านผู้นำยอดเยี่ยม ท่านผู้นำปรีชาสามารถ”

หลังจากตีฆ้องร้องปาวกันเสร็จ ก็สรรเสริญเยินยอกันต่อ

หลินเส้าอี้อายจนหน้าแดง “อาเจี่ย อาอี้ ไม่ต้องพูดแล้ว”

“ท่านผู้นำกล่าวได้ถูกต้อง” อาเจี่ยกล่าว

“เราเชื่อฟังท่านผู้นำ” อาอี้พูดเสริม

ทั้งสองเป็นฝาแฝดกัน รูปร่างหน้าตาเหมือนกันทุกประการ แม้แต่น้ำเสียงในการพูดก็ไม่ผิดจุดไหนที่แตกต่างกันเลยสักนิด ตอนนี้อย่างเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย รู้ใจกันเป็นอย่างดี

คนผู้หนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะหิน เขาอ่านจดหมายแล้วเอ่ยปากพูดอย่างเกียจคร้าน “อาเจี่ย อาอี้ ไม่ต้องพูดแล้ว หากผู้นำของพวกเขาไม่พอใจ คงโทษให้พวกเขาทั้งสองไปเฝ้าท่าเรืออีก”

หลินเส้าอี้รู้สึกทั้งฉิวทั้งชื่นขึ้นมาอีก เขาเดินขึ้นหน้าสองสามก้าวแล้วนั่งลง ก่อนจะยกสุราขึ้นดื่ม

ระยะนี้สำนักเส้าอี้ก็าราบพรรคต่างๆ ในยุทธภพไปหลายสำนัก และในพรรคเหล่านั้นก็เต็มไปด้วยคนหนุ่ม ทุกคนล้วนเลื่อมใสหลินเส้าอี้ กล่าวสรรเสริญเยินยออย่างไรมาตรฐาน ทั้ง ‘ท่านผู้นำปราดเปรี๊องปรีชา’ ท่านผู้นำกล่าวได้ถูกต้อง’ ท่านองนี้ คนพวกนั้นต่างเอามาใช้ประจบสอพลอหลินเส้าอี้กันอย่างไม่ขาดปาก

ด้วยเหตุนี้อาเจี้ยและอาอี้จึงเปลี่ยนคำพูดติดปากของตัวเองใหม่ คอยประจบประแจงหลินเส้าอี้อย่างไรซึ่งความจริงใจทั้งวันทั้งคืน

หลินเส้าอี้ดื่มไปสองจอก จากนั้นก็รินสุราหนึ่งถ้วยให้ชายหนุ่มที่ก้มหน้าก้มตาตั้งใจอ่านจดหมาย

ชายหนุ่มใบหน้าหล่อเหลา จมูกโด่งคิ้วเข้ม เขาใช้หนังยางมัดเส้นผมดำขลับยาวประป่าไปด้านหลัง สีหน้าสงบนิ่งเย็นชา เมื่อหลินเส้าอี้รินสุราให้เขาเสร็จ ชายหนุ่มก็ใช้นิ้วเคาะโต๊ะเป็นการขอบคุณ

ชายหนุ่มผู้นี้ก็คือหลี่อ้อจิน เป็นมือขวาของหลินเส้าอี้ หลี่อ้อจินถูกหลินเจี้ยน บิดาของหลินเส้าอี้รั้งเลี้ยงไว้นานแล้ว หลินเจี้ยนส่งเขาเข้าไปแฝงตัวเป็นสายลับที่วัดเส้าหลิน เพิ่งกลับมาสำนักเส้าอี้เมื่อหนึ่งปีก่อน ตอนที่เขายังเป็นหลวงจีน เคยวิวาทกับหลินเส้าอี้มาสองสามครั้ง หลังจากที่หลินเส้าอี้รู้ตัวตนของอีกฝ่าย จึงรู้สึกผิดในใจเป็นอย่างมาก หลังจากนั้นเขาก็ไม่ลงมือกับอีกฝ่ายอย่างรุนแรงอีกเลย

ในตอนนั้นเจ้าแห่งป้อมปราการสกุลชินวางเพลิงสำนักเส้าอี้จมนมอดไหม้ไปกว่าครึ่ง เพื่อเป็นการแก้แค้นสหายร่วมยุทธจักร มิหนำซ้ำยังฆ่านางสาวของหลินเส้าอี้ แม้ในเวลานั้นหลี่อ้อจินยังเป็นหลวงจีนวัดเส้าหลินอยู่ แต่เขาก็ทุ่มเทแรงกายให้สำนักเส้าอี้ไม่น้อยเลย และด้วยเหตุนี้ เมื่อเขากลับมายังสำนักเส้าอี้จึงสนิทสนมคุ้นเคยกับสหายร่วมสำนักได้อย่างรวดเร็ว เขาเป็นคนหนักแน่นมั่นคง มีทั้งพระเดชและพระคุณ จึงมีชื่อเสียงในสำนักเส้าอี้เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

สายลมยามราตรีโบกพลิ้ว ใบไม้บนต้นถุกลมพัดร่วง อาเจี้ยและอาอี้แยกกันอยู่บนกิ่งไม้คนละกิ่ง ครั้นเห็นใบไม้ปลิดปลิวก็เฝไปตะครุบไว้ในมือแล้วกลับมาบนกิ่งไม้ดังเดิม หลี่อ้อจินอ่านจดหมายที่ละฉบับ ส่วน

หลินเส้าอั้นนั้นร่ำสุราจอกแล้วจอกเล่า ไม่มีใครเอ่ยคำพูดใดออกมา ทว่ากลับเงียบสงบและสันติมาก

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่” หลี่อู้จินอ่านจดหมายจบก็โยนคืนหลินเส้าอั้น “ในเมื่อเจ้ามีเวลารว่างมาเป็นต้นไม้ชมนภา ผู้ฝึกจดหมายอ่านเองไม่ดีกว่ารี ข้าเพิ่งกลับมาจากข้างนอก เดิมที่ไม่จำเป็นต้องทำเรื่องพวกนี้ด้วยซ้ำ”

“ข้าเจ็บตา” หลินเส้าอั้นกล่าว

“เจ็บจริงหรือแกล้งเจ็บ” หลี่อู้จินถาม

“แน่ละว่าแกล้งเจ็บ” หลินเส้าอั้นตอบกลับทันที

หลี่อู้จินชิงป่านสุราจากมือเขามา แล้วกระดกดื่มสุราตอกกุ่มยวที่มีอยู่ครึ่งการวดเดียวหมดเกลี้ยง

หลินเส้าอั้นถลึงตาจ้องมองเขาอย่างซิงซัง แล้วเลียสุราที่หลงเหลือไม่กี่หยดในจอกของตัวเอง

“คืนนี้ดื่มมากเกินไปไม่ได้ ข้าไม่มีแรงต่อยศกับเจ้า” หลี่อู้จินกล่าว

“ข้าคิดว่าข้าเป็นผู้นำที่นำहतพุ่มมาก” หลินเส้าอั้นเอ่ยขึ้น “แม้แต่จะดื่มสุราก็ดื่มไม่ได้”

หลี่อู้จินคิดอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา ที่แท้ก็เป็นศิษย์ที่สวมเครื่องแบบสำนักเส้าอี้วิ่งเข้ามา

“ท่านผู้นำ จัวยห่งหายไปอีกแล้วขอรับ”

เพ็งลั่นเสียงเขา อาเจียกับอาอี้ก็กระโดดลงมาจากบนต้นไม้พร้อมกัน หลี่อู้จินวางป่านสุราในมือลง เขามองศิษย์คนนั้น

“หนนี้เขาหายตัวไปนานแค่ไหนแล้ว” หลินเส้าอั้นเอ่ยถาม

“ห้าวันแล้วขอรับ” ลูกศิษย์ตอบ

เดิมที่จัวยห่งเป็นผู้รับผิดชอบตรวจลาดตระเวนท่าเรือ เขาเพิ่งย้ายกลับสำนักเส้าอี้เมื่อไม่นานมานี้ หลินเส้าอั้นจึงจำเขาได้ เพราะรูปร่างหน้าตาที่หล่อเหลาสว่างามของบุรุษผู้นี้พบเห็นได้น้อยนักในสำนักเส้าอี้

“ไปตรวจดูที่หอขุนเขียนแล้วหรือยัง ดูเหมือนว่าที่นั่นจะมีสตรีที่ต้องใจเขา” หลี่อู้จินกล่าว

“ตกลง เราจะไปสอบถามที่นั่นดูขอรับ”

หลังจากศิษย์ผู้นั้นจากไป อาเจียที่อยู่ใกล้ๆ ก็เอ่ยขึ้น

“จ้วหยงไม่ได้ไปที่หอขุนเทียนขอรับ”

หลินเส้าอี้หันไปมองเด็กหนุ่มด้วยสีหน้ากึ่งสนุก “อาเจีย เจ้าก็รู้จักหอขุนเทียนด้วยรี”

“ท่านผู้นำไม่เคยพาพวกเราไปที่นั่น จะรู้ได้อย่างไร” อาเจียกล่าวหน้านิ่ง “ตอนที่เข้าไปทำธุระเคยเห็นจ้วหยงครึ่งสองครึ่งขอรับ แมื่อดูเหมือนเขาไปหอขุนเทียน แต่กลับเดินลึกไปในซอยเล็กข้างหอขุนเทียน”

“ข้างหลังหอขุนเทียนเป็นสถานที่เช่นไร” หลี่อี่จินถามขึ้น แม้เขาจะกลับมาถึงสำนักเส้าอี้แล้ว แต่มีหลายที่ในเมืองสื่อฟางที่ยังไม่คุ้นเคย

“น่าจะเป็นแหล่งที่ยากจนที่สุดในเมืองสื่อฟางขอรับ” อาเจียกล่าว “ที่นั่นมีชื่อว่าตลาดผักบุรพา แต่ไม่มีตลาดนานแล้ว คนที่นั่นต่างเป็นผู้ทำงานหนักและเหนื่อยที่สุดในเมืองสื่อฟาง”

“จ้วหยงมีครอบครัวหรือยัง” หลี่อี่จินถามหลินเส้าอี้

หลินเส้าอี้ส่ายหน้า “ไม่มี เดิมที่เขาทำงานอยู่ในกองเรือแม่น้ำอวี่หลาน แต่ในภายหลังเขาก็ตามกองเรือมาเข้าสำนักเส้าอี้ เป็นชายโสดตัวคนเดียว ที่หาเลี้ยงทั้งครอบครัวให้อิ่มท้องได้”

อาอี้ก็ยื่นหน้าเข้ามา พร้อมกับเอื้อมมือไปหยิบขนมในงานสี่สิบเล็กบนโต๊ะ

“บางที่จ้วหยงอาจจะหลงไหลในภุมบุพผาก็เป็นได้” เขากล่าว

ช่วงครึ่งปีมานี้ ในเมืองสื่อฟางมีคุณชายจากตระกูลเศรษฐีเสียชีวิตไปสามคน คุณชายทั้งสามต่างหน้าตาดี มีความสามารถ และสง่างาม ทว่าสภาพตอนตายน่าอนาถมาก “ก่อนหน้านั้นบุตรชายของนายท่านเซียก็ถูกพบในคูน้ำทางตะวันตกของเมืองมิใช่หรือ สภาพศพเปลือยกาย มือและเท้ามีรอยถูกมัด”

“ภุมบุพผาคือสิ่งใดอีก” หลินเส้าอี้ขี้ใจมาก

เมื่ออาเจียเห็นว่าอาอี้กินแล้ว ก็รีบเดินไปหยิบขนมชิ้นมายัดเข้าปากตัวเองได้อย่างเป็นธรรมชาติยิ่ง

“ภุมบุพผาก็คือภุมสาวที่แสงดงามเย้ายวน ตามตำนานกล่าวว่า

นางโปรดปรานคุณชายผู้หล่อเหลาที่สุด นางจะไปล่อลวงคนประเภทนี้ตามท้องถนนโดยเฉพาะ คุณชายเซียะ และก่อนหน้านี้ยังมีคุณชายเงิน คุณชายหลิน ดูเหมือนว่าล้วน...” อาเจี่ยลดเสียงลง พร้อมทำท่าทางลึกลับ “...หลังหมดตัวจนหมดม้วย”

หลินเส้าอี้กล่าว “...พวกเจ้าฟังเรื่องเล่าไร้รสนิยมนี่ให้มันน้อยๆ น้อยได้หรือไม่”

หลี่อู้จิ้น “เจ้าจะมาหาว่าไร้สาระไม่ได้นะ บางทีในตำนานเรื่องเล่าพวกนี้อาจมีเรื่องจริงปะนอยู่ด้วยก็ได้”

หลินเส้าอี้แค้นเสียเยาะหยัน “ข้าไม่คิดเช่นนั้น”

หลี่อู้จิ้นได้ฟังแล้วก็ยิ้ม “พวกเขาทั้งสองต่างหวังดี นี่เป็นการเตือนว่าหากท่านผู้นำจะออกไปข้างนอกในยามวิกาล ห้ามถูกสตรีข้างทางยั่ววนล่อลวงไปเล่า”

หลินเส้าอี้หันไปกวาดตามองเขาตั้งแต่หัวจดเท้า “ข้ารี โฉนข้าคิดว่าเจ้าต้องระวังมากกว่าข้าเสียอีก”

อาเจี่ยและอาอี้ “ท่านผู้นำพูดถูก ท่านผู้นำยอดเยี่ยมจริงๆ”

เมื่อพูดจบพวกเขา ก็ปรบมือคนละแปะสองแปะ ท่ามกลางเสียงบ่นกระปอดกระแปดด้วยความอับอายกลายเป็นขุ่นเคืองของหลินเส้าอี้

จ้วหย่งหายไปคราวนี้ต่างจากตอนที่เขาออกไปเที่ยวตรอกหอนางโลม ไม่กลับสำนักอย่างที่ผ่านมา

ผ่านไปกว่าสิบวันแล้วที่เขาหายไปอย่างไร้ร่องรอย ราวกับระเหยไปจากโลกมนุษย์ก็มีปาน

หลินเส้าอี้รู้ว่าทำอะไรไม่ได้แล้ว จึงให้หลี่อู้จิ้นรีบส่งคนออกไปตามหา แต่เวลานี้ผ่านมานานเกินไป จึงมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์น้อยมาก

รู้เพียงก่อนจ้วหย่งจะหายตัวไป มีคนเห็นว่าเขาเดินไปทางหอซุนเยียนจริงๆ

หอซุนเยียนเป็นหอคณิกาที่ใหญ่ที่สุดของเมืองสี่ฟาง หลังจากเมืองสี่ฟางประสบเหตุเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ การค้าย่านหอซุนเยียนกลับฟื้นฟูกลับมาคึกคักมีชีวิตชีวาก่อนเป็นที่แรก ผู้คนต่างชื่นชมในความดึงดูดใจ

จนน่าทึ่งของเหล่าสตรีที่แสนเ้ายวนหอมละมุน หลี่อู้จินพาคนไปตรวจสอบ และไต่สวนที่หอขุนเทียนด้วยตัวเอง แต่กลับสอบถามอะไรที่มีประโยชน์ ไม่ได้เลย

จึงอวีนแห่งหอขุนเทียนและจ้าวหย่งเคยมีความสัมพันธ์กันช่วงหนึ่ง จ้าวหย่งจ่ายหนัก ใจกว้าง และสุภาพยิ่ง ไม่เคยก่อเรื่องในหอขุนเทียนเลย แต่ก่อนที่จ้าวหย่งจะหายตัวไป จึงอวีนก็ไม่ได้พบเขามาหลายเดือนแล้ว

เสื้อผ้า เงิน ป้ายแขวนเอวของสำนักเส้าอ้อ และเอกสารที่ต้องพกติดตัว ยามออกเดินทางไกล ล้วนถูกเขาทิ้งไว้ในสำนักเส้าอ้อไม่ได้พกติดตัวไปด้วย ฉะนั้นจึงไม่เหมือนการหลบหนีหรือหนีตามกันแต่อย่างใด

ด้านหลังของหอขุนเทียนเป็นแม่น้ำชั้นในที่ล้อมรอบเมือง เมื่อข้ามแม่น้ำชั้นในไปก็จะเป็นตลาดผักบุรพา ตลาดแห่งนี้มีการหมุนเวียนแลกเปลี่ยนสินค้าที่ซับซ้อน หลี่อู้จินจึงต้องหยุดลงตรงนี้

คดีหายตัวไปอย่างแปลกประหลาดนี้ทำให้ทุกคนในสำนักเส้าอ้อเกิดความฉงนสนเท่ห์ในใจ จ้าวหย่งไม่ได้มีวรยุทธ์สูงส่งหรือล่วงรู้ความลับใดๆ เขาไม่ใช่เศรษฐีหรือผู้สูงศักดิ์ การหายตัวไปของเขาไม่มีนัยสำคัญ เพียงแต่เรื่องนี้กวนใจหลินเส้าอ้ออยู่ลึกๆ

หลี่อู้จินเสนอแนะว่า “ถ้าเราหาไม่เจอ เช่นนั้นไปแจ้งทางการดีกว่า”

“หากเราหาไม่เจอ ทางการก็ยิ่งไม่มีทางหาเจอ” หลินเส้าอ้อไม่เห็นด้วย “หลวงจีน ข้าจะไปหารือกับท่านพ่อ เจ้าเรียกคนกลับมาบางส่วน แน่หนอนว่าต้องหาต่อไป แต่ไม่จำเป็นต้องใช้กำลังคนมากนักหรอก”

สอง

พายุกัดฝุ่นผ่านพ้นไปแล้ว เมืองเหมิงหยางถูกผลกระทบจากแรงลมจนได้รับความเสียหายอย่างหนัก

อาซือและซือหม่าเฟิงกำลังชิมสลีที่หิมะตุ๋นรสมือชวงหัวอยู่ในลานชั้นชวง
“มันหวานเกินไป” ซือหม่าเฟิงกินเข้าไปหนึ่งคำก็นิวหน้า

“ไม่หวาน ไม่หวานเลย” อาซือหลุดปากโพล่งออกมา ก่อนรีบเปลี่ยนคำพูดใหม่ว่า “กำลังดี ๆ”

ชวงหัวเซ็ดพิณอยู่ใกล้ ๆ ได้ยินก็อดไม่ได้ที่จะพูดกลัวหัวเราะว่า
“ท่านอาซือ มักไว้หน้าข้าที่สุดเสมอ”

อาซือพยักหน้ารัวพร้อมกับยิ้มอย่างโง่มเป็นที่สุด

ซือหม่าเฟิงดันชามตรงหน้าเขาไปให้อาซือเสียเลย จากนั้นก็เริ่มคุยธุระกับชวงหัว

นับตั้งแต่ซือหม่าเหลียงเหรินพูดเรื่องกลยุทธเส้นอิงให้พวกเขาสองคนฟังก็ผ่านมาครึ่งเดือนแล้ว วันนั้นหลังตามชวงหัวมาจากลานชั้นชวง ซือหม่าเฟิงและอาซือจึงรู้ว่าภารกิจสำคัญที่สุดของชวงหัวที่เป็นสายลับให้ซือหม่าเหลียงเหรินก็คือ คอยจับตาดูอ่องหลู

อ่องหลูในปัจจุบันเป็นบุตรชายของอ่องหลูผู้เฒ่า เป็นท่านอ่องผู้ว่างงานขานานแท้ ไม่มีอำนาจแต่มีเงิน มีชีวิตสุขสบายไร้กังวลและอิสระเสรี

อ่องหลูถูกใจชวงหัว ชอบฟังนางบรรเลงพิณ ฟังแต่ละทีกินเวลายาวนานมาก ทั้งยังพูดคุยเรื่องอื่น ๆ กับนางด้วย แม้ชวงหัวจะจับตาดูเขาอยู่ตลอด แต่ก็ไม่พบว่ามิจุดใดควรค่าให้สนใจเลยสักนิด

ชื่อหมาเหเลี้ยงเหรินให้ชื่อหมาเพ็งคอยจับตาดูความเคลื่อนไหวของอิงเปียเซ่อ หากชื่อเยไปกลับมาจากบนเกาะก็ให้รีบไปหาเขาทันที ชื่อหมาเพ็งเป็นห่วงฟูจิง แต่ชื่อหมาเหเลี้ยงเหรินบอกว่าแค่ให้เขาคอยจับตาดูอิงเปียเซ่อไว้ก็พอ ปัญหาอื่นชื่อหมาเหเลี้ยงเหรินจะจัดการเอง ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบชื่อเยไปไม่ได้กลับมา ฉะนั้นเขาจึงมักพาชื่อมาหาชวงหัว เพื่อที่จะสอบถามเรื่องราวต่างๆ ในจวนอ่องหลู่โดยละเอียด

แม้ชวงหัวจะไปจวนอ่องหลู่บ่อยๆ แต่เวลาเข้าออกล้วนมีบ่าวไพร่คอยนำทาง นางเดินไปไหนเองส่งเดชไม่ได้เป็นอันขาด แม้อ่องหลู่จะชอบนางมาก แต่เขาก็วางตัวตั้งสุภาพชน และไม่เคยพูดจาพาดพิงถึงราชวงศ์ และเนื่องจากเหวินเสวียนโจวจะกลับมาว่าสุราสนทนากับอ่องหลู่ที่จวนบ้างเป็นครั้งคราว ชวงหัวจึงเคยเจอเขาครั้งสองครั้ง นางจำได้ว่าชายผู้นั้นไม่ใช่คนช่างพูด สุภาพงามสง่า และปฏิบัติต่อนางที่เป็นสตรีจากหอนางโลมอย่างให้เกียรติ เพียงแต่หนึ่งปีมานี้ชวงหัวไม่เคยเห็นเหวินเสวียนโจวที่จวนอ่องหลู่เลย

เมื่อไม่อาจหาข้อมูลเพิ่มเติมได้มากกว่านี้ ชื่อหมาเพ็งและอาชื่อจิงกลายเป็นลูกค่าน้ำเบือที่มัลานชินชวงเพียงเพื่อกินน้ำหวาน

“คืนนี้สิบห้าค่ำ อ่องหลู่คงจะเชิญเจ้าไปสินะ”

“อืม ส่งเทียบเชิญมาเมื่อวานเจ้าคะ กำหนดบทเพลงที่จะบรรเลงไว้แล้ว” ชวงหัวกล่าวยิ้มๆ “นับวันอ่องหลู่ก็มีเงื่อนไขสูงขึ้นไปเรื่อยๆ หากข้าไม่ฝึกติดพันให้เก่ง เกรงว่าคงไม่มีโอกาสไปเยือนจวนเขาอีกเป็นแน่”

“เจ้าอย่าพลีผลาม” ชื่อหมาเพ็งกำชับ “ทำทุกอย่างตามปกติก็พอ”

ชวงหัวไม่รู้ว่าจะส่งพ่อลูกชื่อหมาต้องการให้ตนคอยจับตาดูอ่องหลู่ไปเพื่อสิ่งใด นางพยักหน้ารับคำ และกล่าวว่าตนจะระวังให้มากขึ้น ถ้าเจอเหวินเสวียนโจวอีก จะให้ความใส่ใจอย่างละเอียดรอบคอบแน่นอน

กระทั่งอาชื่อกินสลัหิมะต้นของชื่อหมาเพ็งหมดแล้ว ทั้งสองก็เซ็ดปากและกล่าวอำลา ระหว่างทางกลับไป ชื่อหมาเพ็งถามเขาว่าหมายปองชวงหัวมากเลยใช่หรือไม่

อาชื่อหน้าแดงวาบ “เรื่องนี้พูดส่งเดชไม่ได้นะขอรับ”

ชื่อหมาเฟิ่ง “เซนนั่นก็คงไม่ชอบบั้งลิ”

อาชื่อตอป “ไม่ใช่ไม่ชอบ...”

ชื่อหมาเฟิ่ง “งั้นก็ชอบนะลิ”

อาชื่อกระบิตกระบวน “ข้าอายุน้อยกว่านาง นางจะชอบบุรุษที่เด็กกว่าตนหรือไม่”

ชื่อหมาเฟิ่ง “...เรื่องนี้เจ้าก็ต้องถามด้วยสิ”

เขาเดินไปไม่กี่ก้าวก็หันมาดูล่า “ก่อนที่เรื่องของการข้ากับเสี่ยวไปจะคลี่คลาย ห้ามเจ้าใกล้ชิดกับชวงหัว”

อาชื่อ “...ก็...ก็ไม่ถึงขั้นใกล้ชิดได้หรอก ตอนนี่แม่นางชวงหัวเห็นข้าเป็นผู้ติดตามเล็ก ๆ เท่านั้น ไม่มีความหมายอื่น แต่นายน้อยจะแก้ปัญหาระหว่างท่านกับคุณชายฉื่อได้หรือไม่ เกี่ยวอะไรกับข้าด้วยล่ะขอรับ”

“ไม่ได้ก็คือไม่ได้ บ่อกันไม่ให้ขวางหูขวางตาข้า” ชื่อหมาเฟิ่งพูดเสียงเฉียบขาด “ข้าเป็นนายน้อยเจ้า เจ้าต้องเชื่อฟังข้าสิ”

อาชื่อ “อย่างนายน้อย เจ้าสำนักฉื่อไม่ชอบท่านหรือ”

เมื่อพูดจบ อาชื่อก็รีบกระโดดขึ้นหลังดา เผ่นหนีไปทันที

ชื่อหมาเฟิ่งไม่ได้โมโหมากขนาดนั้น เขารู้ว่าในใจฉื่อเย่ไปมีเขา นี่เป็นเรื่องจริงที่เหนือกว่าทุกถ้อยคำ เพียงแต่ท่าทีของฉื่อเย่ไปมักทำให้เขาเดาทางไม่ถูกอยู่เสมอ

เขาเดินกลับจวน ตอนเดินผ่านเรือนของกานเล่ออู้ก็ได้ยินเสียงดังโหวกเหวกมาจากข้างใน

“อบไม่ถึงครึ่งช่วยยามห้ามใส่เข้าไป”

“พอแล้ว”

“ต้องให้กระดุกมีสีหมอกในฤดูใบไม้ผลิสามส่วนจึงจะถูกต้อง”

“กินนี่ง”

ชื่อหมาเฟิ่งเดินเข้าไปในเรือน บังเอิญเห็นช่งเปยเหยียนใช้ตะเกียบคืบกระดุกแซนออกมาจากน้ำสีเขียวในหม้อพอดี “พี่กาน สีหมอกในฤดูใบไม้ผลิสามส่วนคืออะไร”

กระดุกเปี้ยกโชกในน้ำเป็นสีแดงเข้ม ยังมีเส้นเอ็นสีซีดติดอยู่บนกระดุก

อยู่เลย

ชื่อหมาเฟิ่งมองเปียนเจียงที่นั่งอยู่ข้างหม้ออย่างแปลกใจ เห็นอีกฝ่าย ตั้งใจกวานของเหลวในหม้อ

“มือปราบเปียน เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

เปียนเจียงตอบด้วยน้ำเสียงสดใส “ข้ามาศึกษาวิชาจากเจ้ากรม อาลักษณ์กานขอรับ”

ชื่อหมาเฟิ่ง “...เรียนรู้การต้มกระดุกรี น้ำแกงนี้ต้มไม่ได้ เจ้าอย่า ถูกเขาหลอกเสียล่ะ”

เปียนเจียงเอ่ยถาม “ท่านเคยต้มหรือ”

ชื่อหมาเฟิ่งกลืนน้ำลายลงคอ ความทรงจำอันแสนน่ากลัวในวัยเยาว์ ตีกลับจนมวนท้อง “ไม่พุดแล้วๆ”

กานเล่าอดีตกระดุกขึ้นนั้นโบกสะบัดสะเปะสะปะ “สามส่วนนะ สามส่วน มากกว่านี้แม่แต่ชนิดเดียวก็ไม่ได้ รีบฉวยจังหวะตอนที่มันยังไม่เย็นตัวใส่สมุนไพรรักษาอย่างลงไปเดี๋ยว ถ้ากระดุกเปลี่ยนเป็นสีฟ้า ก็หมายความว่าคนผู้นี้ถูกพิษอย่างช้าๆ อย่างน้อยนานกว่าหนึ่งปี...”

เปียนเจียงพยักหน้า หยิบกระดุกจากในมือช่งเปยเหยียนมาใส่ลงไปในน้ำที่อยู่ด้านข้าง

เป็นไปตามคาด บนกระดุกปรากฏสีฟ้าอ่อนขึ้นมาจางๆทันที

กานเล่าอีก “...”

เปียนเจียงเบิกบานใจมาก “เจ้ากรมอาลักษณ์กาน ข้าทำถูกแล้ว”

กานเล่าอีกขยับตา ไม่พุดสิ่งใดสักคำ แล้วหันไปตำยาต่อ

ที่เปียนเจียงมา ‘ศึกษาวิชา’ จากเขาที่นี่ เป็นเรื่องที่เฟิ่งเกิดขึ้นไม่กี่วันก่อน เนื่องจากเจ้าหน้าที่ชั้นสุตรศพเมืองฝิงหยางขาดแคลนชั่วคราว มีมาแค่ไม่กี่คนก็เฟ้นกันไปหมดแล้ว ทั้งยังบังเอิญมีพายุไต้ฝุ่น ทำให้นอกเมืองมีผู้ลี้ภัยเสียชีวิตหลายคน ข้ายังมีข่าวลือว่ามหาโจรสังหารโหด ออกอาละวาดอยู่ในเมืองฝิงหยาง เปียนเจียงแทบอยากเอาศพมาชันสูตรให้หมดทุกศพเลย ฉะนั้นจึงต้องมาหากานเล่าอีกทุกวัน ฝ่ายกานเล่าอีกไม่มีงานทำ ก็พาช่งเปยเหยียนไปด้วย ตัวเองไม่ทำ แต่คอยจับตาดูช่งเปยเหยียน

ทำงานง่วนอยู่ข้างๆ

เปียนเจียงเห็นท่าทางของซ่งเปยเหยียนถอดแบบมาจากอาจารย์ ก็ไม่รู้ว่าคิดสิ่งใดในใจ หลังจากง่วนอยู่กับเรื่องพวกนี้เสร็จก็มาหาเขาถึงที่เพื่อที่จะเรียนรู้อวิชาจากกานเล่ออี่

กานเล่ออี่ไม่ยอมสอนเขา แต่ซ่งเปยเหยียนชอบเปียนเจียงมาก เขากล่าวว่า “กานเล่ออี่ไม่สอน ข้าสอนเองก็ได้” ซ่งเปยเหยียนไม่ใช่ลูกศิษย์ของกานเล่ออี่ กานเล่ออี่จึงทำอะไรเขาไม่ได้ และเขาก็มีอาจทนต์¹ น้ำครึ่งถัง¹ นี้พูดจาส่งเดช จึงต้องจำใจตกลงรับปาก

ชื่อหมาเฟิงนั่งบนม้านั่งตัวเดียวเพื่อช่วยเปียนเจียงต้มยา พลางเปรยถามเปียนเจียงว่าหมายตาหมายใจกานเล่ออี่เข้าให้แล้วใช่หรือไม่

เปียนเจียง “???”

ชื่อหมาเฟิง “ช่างเถอะ ไม่ต้องสนใจข้าหรือ”

น้ำสุมไพรในหม้อกำลังเข้มข้น กานเล่ออี่ก็กำลังตำหนิซ่งเปยเหยียนอย่างติดลม พลันเห็นอาชืออี่งิมมารายงานว่าผู้นำสำนักเส้าอี่มาแล้ว

หลินเส้าอี่ไม่ได้มาคนเดียว แต่ยังมีพาเด็กมาด้วยอีกคน

เด็กคนนั้นอายุสองสามขวบ เด็กน้อยจับชายเสื้อของหลินเส้าอี่ไว้แน่นตลอดทาง ยามหลินเส้าอี่ยืนนิ่ง เด็กน้อยยกอดเขาแทบไม่ยอมปล่อย แถมซุกหน้าลงในเสื้อหลินเส้าอี่ไม่กล้ามองผู้คน

ชื่อหมาเฟิงหรีตาลง เมื่อเห็นเค้าหน้าตาเด็กคนนั้นได้ร่างๆ ก็ตกใจมาก “บุตรของท่านรี”

หลินเส้าอี่ “บุตรข้าที่ไหนดันเล่า นี่คือชินจั้ง ลูกของชินมู่อี่วัน”

ชื่อหมาเฟิงอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าและรู้ได้ในฉับพลัน

ชินมู่อี่วัน เจ้าแห่งป้อมปราการสกุลชินทำความชั่วมามาก เพื่อระบายความโกรธแค้นส่วนตัวจึงก่อเรื่องในยุทธภพมาไม่น้อย สำนักเส้าอี่เกิดเหตุเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ก็เป็นหนึ่งในฝีมือเขา บัดนี้ชินมู่อี่วันถูกผู้อาวุโสพรรค

¹ หมายถึง คนที่รู้แค้นๆ ปลายๆ

กระยาจกขัดฝ่ามือใส่จนสิ้นใจตาย ภรรยาของเขาฆ่าตัวตายและทิ้งลูกไว้ ไม่มีใครดูแลเด็กคนนี้ สุดท้ายสำนักเส้าอี้ก็เก็บเขากลับไป

ชื่อหมาเฟิงประหลาดใจมาก ก้มลงไปขยี้หัวชินจิ้ง ชินจิ้งถูกเขาทำให้ ตกใจจนสะดุ้งโหยง แหงนหน้ามองเขาตาโตน้ำตาไหลพราก

“...เขาเป็นอะไร ไม่สบายหรือ”

หลินเส้าอี้ถอนหายใจแล้วอุ้มชินจิ้งขึ้นมา ชินจิ้งกอดคอเขาพลางร้องไห้สะอึกสะอื้น

“เขาคิดว่าข้าพาเขาออกมาเพื่อเอาเขาไปทิ้ง” หลินเส้าอี้ทุกข์ใจมาก “เรื่องมันเป็นเช่นนี้ ตลอดเวลาที่ผ่านมามานพ่อก้าวเข้ามาเป็นคนดูแลเขา เมื่อไม่นานมานี้ ครอบครัวประมุขวังแห่งพรรคจิวเจียงมาเยี่ยมมามานพ่อก้าวเข้ามาที่สำนักเส้าอี้ สูหยินหวังและแม่นางวังต่างชอบเขามาก และเขาก็ชอบเล่นกับพวกนาง หนนี้ ข้ามาทำธุระที่พรรคจิวเจียง มานพ่อก้าวเข้ามาชินจิ้งไปพบสูหยินหวัง เจ้าก็รู้ว่าเขาไม่มีแม่ ในสำนักเส้าอี้ก็มีสตรีอยู่เพียงไม่กี่คน ซึ่งพวกนางแต่ละคนล้วนมีพลังกำลังมากกว่าบุรุษ ชินจิ้งซึกแล้ว พวกนางดูแลเขาไม่ได้หรอก”

หลินเส้าอี้พูดพลางตบหลังเด็กเบาๆ เขาชำนาญกับวิธีนี้มาก

ชื่อหมาเฟิงพอจะเข้าใจได้รางๆ “บิดาเจ้าต้องการให้สูหยินหวังช่วยดูแลเขาสินะ”

“...ไม่ใช่” หลินเส้าอี้ก็อึกอ๋ออยากพูดแต่ไม่กล้าพูดออกมา

ชื่อหมาเฟิงอารมณ์ดีทันที เขากล่าวยิ้มๆ “บิดาเจ้าให้เจ้าไปพบแม่นางวังแห่งพรรคจิวเจียงใช่หรือไม่”

หลินเส้าอี้มีสีหน้ากลัดกลุ้ม

“ข้าพาเขาเดินทางมาได้ครึ่งทางก็นึกอยากทิ้งเขาเสียแล้ว เด็กนี้วันทั้งวันเอาแต่ร้องไห้ไม่หยุด ไม่ยอมมอยูห่างจากข้าเลย”

ชื่อหมาเฟิงรู้สึกเห็นใจยิ่งนัก “ลำบากท่านผู้นำแล้ว”

ชื่อหมาเฟิงให้หาชื่อพาชินจิ้งไปเที่ยวในเรือนของกานเล่ออี้ ชินจิ้งร้องไห้ไม่หยุด หลินเส้าอี้พินทำใจแข็งไม่แม่แต่จะหันไปมอง ในที่สุดห้องโถงก็อยู่ในความสงบ เวลานี้หลินเส้าอี้จึงว่างพอที่จะพูดถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของการเดินทางมาครั้งนี้

สำนักเส้าอี้ตามหาจิวหย่งไม่พบมาตลอด จิวหย่งหายตัวไปใกล้จะหนึ่งเดือนแล้ว สำนักเส้าอี้แทบพลิกแผ่นดินหาจนทั่วเมืองสี่ฟางแต่ก็ไม่พบร่องรอยเบาะแสใดเลย มันแปลกมาก ก่อนหน้านั้นหลินเส้าอี้ได้ไปหาหรือเรื่องนี้กับหลินเจี้ยนบิดาของเขา

หลินเจี้ยนให้เขานำจดหมายสำคัญไปส่งยังพรรคจิวเจียงพอดิ และแนะนำให้เขาไปหาซือหม่าเฟิงที่เมืองเฉิงหยาง ก่อนหน้านี้ออนเกิดเรื่องกับซินมู่วินเจ้าแห่งป้อมปราการสกุลซิน หลินเส้าอี้และซือหม่าเฟิงเคยติดต่อกันมาหาสู่กันอยู่บ่อยๆ ด้วยความที่เขายู่ใกล้เสียกัน มีความคิดแบบคนหนุ่มที่คล้ายคลึงกัน จึงคบหากลายเป็นสหายกันได้ง่าย หลินเส้าอี้รู้ว่าตระกูลซือหม่าไม่รับทำคดีเล็ก ๆ จึงไม่รู้ว่าตัวเองจะเชิญซือหม่าเฟิงมาได้หรือไม่ แต่หากมาพบซือหม่าเฟิงด้วยฐานะประมุขบู๊ลิ้ม ซือหม่าเฟิงก็น่าจะยอม แต่ทั้งคู่เป็นสหายกันแล้ว ครั้นจะให้หวังมาดใส่กันก็ดูชอบกล

“หากเจ้าสะดวก ข้ามีเรื่องอยากให้เจ้าช่วย ไหน ๆ ก็เป็นทางผ่านของการเดินทางครั้งนี้ หลัก ๆ แล้วข้าต้องไปส่งจดหมายที่พรรคจิวเจียงในช่วงหนึ่งปีมานี้ เพราะเรื่องสถานที่เก่าของค่ายเสินอิง พรรคจิวเจียงก็เลยพลอยตกอยู่ในสถานการณ์น่าอึดอัดไปด้วย” หลินเส้าอี้กล่าว “พวกเขาไปขอความช่วยเหลือจากท่านพ่อข้า อยากให้สำนักเส้าอี้ช่วยออกหน้าหวงความยุติธรรมในเรื่องนี้ให้พวกเขา”

ซือหม่าเฟิงเกือบคิดว่าตนได้ยินผิดไป “ค่ายเสินอิง? ค่ายเสินอิงอยู่ที่พรรคจิวเจียงได้อย่างไร”

“ไม่ใช่ค่ายเสินอิงในเมืองหลวง แต่เป็นสถานที่ร้างอีกแห่ง” ดูเหมือนว่าหลินเส้าอี้รู้ว่าซือหม่าเฟิงกำลังคิดอะไร “มีค่ายเสินอิงที่สร้างไปได้ครึ่งทางแล้วถูกทิ้งร้างในถิ่นของพรรคจิวเจียง ตอนนั้นพรรคจิวเจียงกำลังวางแผนหรือเคหาสน์แห่งนั้น แต่ที่ตั้งของเคหาสน์แห่งนั้นซับซ้อนยิ่ง ประกอบกับเป็นดินแดนเชื่อมต่อระหว่างพรรคจิวเจียงและพรรคซานอี้ บัดนี้พรรคจิวเจียงกับพรรคซานอี้แทบจะต่อสู้กันเพื่อช่วงชิงที่ดินผืนนั้น”

ซือหม่าเฟิงหวาดคลั่งขมับ เขาสับสนเล็กน้อย “ไม่ได้มีแค่ค่ายเสินอิงหรือ...ข้าก่อน ประมุขหลิน เจ้ารู้ต้นกำเนิดของค่ายเสินอิงด้วยหรือ”

หลินเส้าอู่หุบยิ้ม เผยสีหน้าเคร่งขรึม “ข้ารู้ ข้ายังรู้ด้วยว่าเบื้องหลังของค่ายเสินอิงคือแผนการใหญ่ของราชสำนัก แต่ข้าไม่รู้สถานการณ์โดยรวมที่แน่ชัดว่าเป็นเช่นไร”

เพียงชั่วเสี้ยววิดิใจก็มีความคิดผุดเข้ามาในสมองชื่อหมาเพ็งมากมายหลายเรื่อง

ในห้องโถงที่เงียบสงัด เขาเอ่ยปากพูดขึ้นอีกครั้ง

“ประมุขหลิน ข้ามีเรื่องอยากคุยกับเจ้า” เขาระชิบ “นอกจากค่ายเสินอิง เจ้าควรรู้เรื่องกลยุทธ์เสินอิงด้วย”

ในอีกด้านหนึ่ง อาชื่ออ๋มชินจิ้งที่ร้องไห้ไม่หยุดมาตลอดทางไปยังเรือนของกานเล่ออี่

เปียนเจียงไปลาดตระเวนตามท้องถนนแล้ว ส่วนกานเล่ออี่และซ่งเปยเหยียนกำลังล้อมวงกินชาหมุดุ่นอยู่ในเรือนกันอย่างเอร็ดอร่อย

ชินจิ้งดึงเสื้ออาชื่อ ทำให้ตัวสั่นไหวใหญ่ที่อาชื่อแอบซุกไว้หล่นลงมา อาชื่อวางเต๋กน้อยลงบนพื้น ก่อนจะก้มลงไปเก็บ กลืนชาหมุดุ่นหอมฉุย ชินจิ้งยืนร้องไห้ครู่หนึ่งก็หยุดร้อง แล้วหันไปมองเนื้อห่มอ้นนั้น

กานเล่ออี่และซ่งเปยเหยียนจ้องมองอาชื่อและชินจิ้งตาเขม็ง

“พี่อาชื่อ...” ซ่งเปยเหยียนกลืนอาหารลงคอ แล้วเอ่ยถามอย่างยากเย็น “นี่ลูกชายพี่หรือ”

“ลูกชายอะไรเล่า” อาชื่อหุบถั่วสนขึ้นมาเป่าฝุ่นออก แล้วหันหลังไปนั่งข้างๆ กานเล่ออี่ ก่อนดึงชินจิ้งให้มาอยู่ในอ้อมแขนตน พร้อมกับใช้ชามสองข้างหนีบทนุ่้อยไว้ “เจ้าหนูนี้เป็นบุตรชายของประมุขหลิน”

“อ้อ...” กานเล่ออี่และซ่งเปยเหยียนพยักหน้าเข้าใจ

อาชื่อแกะเปลือกถั่วสนให้ชินจิ้งกินหลายเม็ด ชินจิ้งใช้ฟันที่เพิ่งขึ้น ขบเม็ดถั่วสน จ้องมองเนื้อหอมฉุยในหม้อด้วยตากลมเป่า เพราะหนูน้อยร้องไห้มาตลอดทาง ตาสองข้างจึงบวมแดง จมูกก็แดงก่ำ เห็นแล้วน่าสงสารเสียนี้กระไร

“ประมุขหลินแต่งงานตั้งแต่เมื่อไหร่” กานเล่ออี่ถามขึ้น

“ประมุขหลินดูแลเด็กไม่เป็นจริง ๆ ดูสิร้องไห้จนมีสภาพเช่นนี้” ช่งเปยเหยียนกล่าว

อาซืออะพรึบตาปริบ ๆ รู้สึกเหมือนมีบางอย่างปิดปกติ แต่ก็นึกไม่ออก เขาจึงเอออไปตามไป “นั่นสิ บางทีคงแต่งงานอย่างเงียบ ๆ ไม่บอกให้พวกเรา รู้ พวกเจ้าไม่เข้าใจ ชาวยุทธ์มักสร้างศัตรูได้ง่าย โดยเฉพาะวีรบุรุษผู้กล้าอย่างประมุขหลิน หากเขามีภรรยาและลูก ย่อมต้องปกป้องพวกเขาอย่างรัดกุมมิดชิด ไม่ให้คนอื่นรู้ ประมุขหลินเป็นบุรุษ ในสำนักเส้าอี้ก็มีแต่บุรุษ ย่อมดูแลเด็กได้ไม่รอบคอบพอ”

ช่งเปยเหยียนตักน้ำแกงขึ้นมาหนึ่งช้อน หลังจากเป่าให้น้ำแกงเย็นแล้วก็ป้อนใส่ปากชินจั้ง ชินจั้งค่อย ๆ ชดช้ำ ๆ จนในที่สุดใบหน้าดวงน้อยก็มีสีเลือดฝาดดูมีชีวิตชีวาขึ้นมาบ้างแล้ว

“เนื้อ” เด็กน้อยชี้ไปที่ขาหมูในหม้อ พลางบอกว่า “พี่ชาย ข้าอยากกิน” ช่งเปยเหยียนถูกเสียงเรียกว่า ‘พี่ชาย’ ทำให้เขาดีใจดีใจยกใหญ่ ตั้งแต่มาอยู่จวนซือหม่า ทุกคนล้วนตัวโตกว่าเขา อายุมากกว่าเขา ปกติมักถูกเรียกอาซ่งหรือแม่ก็เสียช่วง ตอนนั้นจู่ ๆ ก็ถูกเรียก ‘พี่ชาย’ ช่างเป็นคำเรียกที่น่าฟังยิ่งนัก

เขาจึงฉีกหนังและเนื้อขาหมูนุ่ม ๆ ป้อนใส่ปากชินจั้งอย่างเอาใจใส่ อาซือเอาหนูน้อยมาฝากให้เขาดูแล ส่วนตัวเองไปนั่งทะาะหาหมอยู่กับกานเล่ออี้ด้วยความเร็วสูง

หลังจากทั้งสี่คนกินขาหมูตุ๋นหม้อนั้นอิ่ม ชินจั้งก็หยุดร้องไห้แล้ว หนูน้อยนั่งฟังอยู่ในอ้อมแขนช่งเปยเหยียน มองดูกระดูกมนุษย์ที่กองอยู่บนโต๊ะด้วยความเพลิดเพลีน หัวกะโหลกตาโป้นไปทางชินจั้ง แต่เขาไม่กลัวเลยแม้แต่น้อย มองไปมองมาก็หัวเราะเอิ๊กอ้อออกมา จากนั้นก็ไปตั้งช่งเปยเหยียนให้มาดู “มีหนอนคลานเข้าไปข้างใน ท่านพี่...”

ช่งเปยเหยียนกำลังคุยกับกานเล่ออี้และอาซือ เรื่องแท้จริงแล้วภรรยาของหลินเส้าอี้เป็นใคร จึงไม่ได้สนใจชินจั้ง

ลิปคนงามแห่งยุทธภพ ตัดออกไปสี่ ก่อนที่จะถกกันถึงความเป็นไปได้ของอีกหกคนที่เหลืออย่างละเอียด ก็มีคนมาเชิญพวกเขาเข้าไปในห้องโถง

ชื่อหมาเฟิ่งและหลินเส้าอี้ยังอยู่ในห้องโถงสองคน กานเล่ออ้อและซ่งเปยเหยียนงุนงง ไม่รู้ว่าเหตุใดพวกตนถึงได้รับเชิญมาที่นี่

“เจ้ากรมอาลักษณ์กาน เลี้ยวซ่ง พวกเจ้าไปเก็บสัมภาระ อีกสองวัน ข้ากับพวกเจ้าจะออกเดินทางไปสำนักเส้าอี้เพื่อช่วยทำธุระให้ประมุขหลิน” ชื่อหมาเฟิ่งกล่าว

อาชื่อตะลึงงัน “แล้วข้าล่ะ”

ชื่อหมาเฟิ่งปรายตามองเขาอย่างเฉยชา “หนนี้ไม่พาเจ้าไป”

อาชื่อรู้ตัวขึ้นมาทันที “นายน้อย ข้าสำนึกผิดแล้ว”

แม้เขาจะสำนึกผิดแล้วก็เปล่าประโยชน์ ที่หนนี้ชื่อหมาเฟิ่งใจแข็งไม่พาเขาไปด้วย หลักๆ แล้วก็ไปเพราะกานเล่ออ้อสามารถไปช่วยชั้นสูตรศพได้ หลินเจี้ยนคิดว่า บางทีการตายของคุณชายทั้งสามในเมืองสี่ฟางอาจเกี่ยวข้องกับกรหายตัวไปของจิวหย่ง จึงกำชับหลินเส้าอี้ว่าให้ชื่อหมาเฟิ่งพาเจ้าหน้าที่ชั้นสูตรศพของทางนี้ไปด้วย นานมาแล้วที่กานเล่ออ้อไม่ได้ไปไหนไกลๆ เขาจึงดีใจมาก แม้ว่าเขาจะเหนื่อยและขี้เกียจจนไม่ชอบกระดิกตัวไปไหน แต่เขาก็ถูกเปียนเจียงมารบเร้าที่เรือนเป็นประจำทุกวัน ราคาศูตจะทานทน ดังนั้นเขาจึงตกลงรับงานนี้อย่างฉับไวและมีความสุขมาก

ชื่อหมาเฟิ่งเล่าเรื่องกลยุทธ์เสนองิงให้หลินเส้าอี้ฟังแล้ว และไหว้วานให้หลินเส้าอี้ช่วยทำธุระให้เขา ซึ่งก็คือขอให้อิงเปี้ยเชื่อตามลึบข่าวกลยุทธ์เสนองิงแทนเขา

หากสำนักเส้าอี้เอ่ยคำขอร้องนี้ออกไป โอกาสที่อิงเปี้ยเชื่อจะปฏิเสธก็ลดลง ย่อมดีกว่าที่ตนจะไปเอ่ยปากกับฉือเยไปเองหลายเท่า

หลินเส้าอี้สนใจเรื่องกลยุทธ์เสนองิงนี้มาก จึงตกปากรับคำทันที

ทุกคนแยกกันไปทำภารกิจ พวกชื่อหมาเฟิ่งไปสำนักเส้าอี้ ส่วนหลินเส้าอี้พาชินจั้งไปพรรคจิวเจียง

หลังจากส่งจดหมาย และมอบชินจั้งให้สูญหยินกับแม่งางวังบีบแก้มจนหน้าใจ หลินเส้าอี้ก็กลัวว่าประมุขวังจะรังirseให้อยู่ต่อ เมื่อมีเหตุการณ์ลึกลับเกิดขึ้นอีกแล้ว

จึงอุ้มซินจิ้งที่ร้องไห้แงแงไม่หยุดรีบซึ่งออกมา

จากพรรคจิวเจียงไปอิงเป่ย์เซอในเมืองอวินหยางต้องใช้เวลาเดินทาง
สักระยะ ซินจิ้งร้องไห้จนเหนื่อย ซุกกายหลับปุ๋ยอยู่ในอ้อมแขนหลินเส้าอี้
เขาจึงชะลอฝีเท้าเดินไปข้างหน้าช้าๆ

ซินจิ้งกลัวว่าหลินเส้าอี้จะทอดทิ้งเขา หลินเส้าอี้ก็สัมผัสได้ แม้จะเป็น
แค่เด็กน้อย แต่เขาก็ยังรับรู้ถึงความอาฆาตและความเมตตาได้

ตอนที่เขามาถึงสำนักเส้าอี้ หลินเส้าอี้และพวกอาเจี่ยอาอีต่าง
ไม่สนใจเขา เมื่อใดก็ตามที่หลินเส้าอีนึกถึงน้องสาวที่ตายอย่างน่าอนาถ
ก็จะเกิดจิตสังหารอันมืดมนและน่าสะพรึงกลัวออกมาจากกันบึ่งหัวใจ

ดังนั้นในสำนักเส้าอี้ คนที่สนิทกับซินจิ้งมากที่สุดกลับเป็นหลี่อี้จิน

หลินเส้าอี้เคยเห็นหลี่อี้จินให้ซินจิ้งนั่งบนบ่าและพาเด็กน้อยไปเล่นว่า
จากพ่อลูกเล่นกันอย่างมีความสุขสนุกสนานนี้ ทำให้เขาตกตะลึงอยู่นาน

ซินจิ้งพลอยหลับไป เมื่อตื่นขึ้นมาก็พบว่าพวกเขายังอยู่บนถนนที่เป็น
หลุมเป็นบ่อ ก็เบะปากเตรียมจะร้องไห้ขึ้นมาอีก หลินเส้าอี้ตาดีมือไวรีบ
เด็ดผลไม้ข้างทางมายัดใส่ปากเขา ซินจิ้งร้องฮือๆ พลงเคี้ยวหยับๆ รสหวาน
ทำให้เด็กน้อยลืมเรื่องที่จะร้องไห้ไป

“ถ้าเจ้าร้องไห้ ข้าจะไม่ให้เจ้ากิน” หลินเส้าอี้ขู่ ก่อนส่งให้เขาอีกผล

ซินจิ้งหยิบผลไม้ไม่กัดคำเล็ก ๆ เมื่อกินหมดก็แบมือขอจากเขาอีก

หลินเส้าอี้ป้อนผลไม้ให้เด็กน้อยกินมาตลอดทาง ในที่สุดก็มาถึง
อิงเป่ย์เซอ ชายหนุ่มผู้หนึ่งที่พาเขาเข้าไป หลังจากได้ยืนยันว่าเขาหาจื่อเย่ไป
จึงกล่าวด้วยรอยยิ้มว่า “ประมุขหลิน มาได้จังหวะเหมาะ เจ้าสำนักของเรา
เพิ่งกลับมาพอดี ตอนนี้นำล้างฝักกระบืออยู่บนหน้าผาขอรับ”

หลินเส้าอี้ “ดี ๆ วิเศษเลย”

พุดจบเขาก็ส่งซินจิ้งยัดใส่อ้อมแขนชายหนุ่มคนนั้น แล้วรีบสาวเท้า
ก้าวฉับๆ ไปตามทางที่อีกฝ่ายชี้

อิงเป่ย์เซอถูกสร้างขึ้นบนหน้าผาซึ่งมีมุมมองที่กว้างไกลและทิวทัศน์ที่งดงาม
หลินเส้าอี้เดินผ่านไปหลายทางแล้วก็ออกจากอาคารอิงเป่ย์เซอมาถึงลาน

ฝึกยุทธ์บนหน้าผา

ที่นี้เป็นลานฝึกยุทธ์ของฉือเย่ไปโดยเฉพาะ ด้านข้างก็คือโรงเหยี่ยว ที่สูงสุดของอิงเปี้ยเซ่อ หลินเส้าอี้ไม่เห็นฉือเย่ไปบนพื้น เมื่อเงยหน้าก็พบว่า ฉือเย่ไปนั่งอยู่บนโรงเหยี่ยว โดยมีเหยี่ยวเกาะอยู่บนขาทั้งสองตัว

เหยี่ยวทั้งสองส่งางามน่าเกรงขาม ฉือเย่ไปสัมผัสได้ถึงสายตาจาก เบื้องล่าง จึงก้มมองหลินเส้าอี้

“เจ้าสำนักฉือ” หลินเส้าอี้ตะโกนเรียกเสียงดัง “ข้าผู้แซ่หลินจะมาคุยกับเจ้า”

ถ้าไม่ใช่เพราะโรงเหยี่ยวไม่มีที่ว่างแล้ว หลินเส้าอี้ก็อยากจะกระโดด ขึ้นไปชมทะเลบนนั้นเช่นกัน

ฉือเย่ไปปล่อยเหยี่ยวทั้งสองตัว จากนั้นก็กลับลงมาบนพื้น ท่าทางของเขาแข็งแกร่ง ฝ่าเท้าแผ่วเบาปราดเปรียว หลินเส้าอี้เห็นแล้วก็นึกชื่นชม ในใจอย่างเงียบ ๆ

“ประมุขหลิน” ฉือเย่ไปแปลกใจเล็กน้อย “เจ้ามาที่นี่คนเดียวหรือ หากเจ้าต้องการสืบข่าวอะไร ก็ให้คนที่สาขาเมืองสื่อฟางมาบอกข้าก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเดินทางรอนแรมมาไกลด้วยตัวเองหรอก”

สาขาย่อยเมืองสื่อฟางสามารถพูดได้ว่า เป็นสาขาย่อยของอิงเปี้ยเซ่อ ที่มีเส้นสายกว้างขวางที่สุด และทำเงินได้มากที่สุดในบรรดาสาขาย่อย ทั้งหมด เป็นเพราะสำนักเส้าอี้ที่อยู่ใกล้เมืองสื่อฟาง จึงต้องติดต่อกับพรรคและสำนัก ต่าง ๆ อย่างไม่ขาดสาย สาขานี้มีข้อมูลข่าวสารหลังไหลเข้ามาไม่หยุด หัวหน้าสาขาจึงมีอิทธิพลกว่าหัวหน้าสาขาในเมืองอื่น ๆ และทุกครั้งที่ได้พบปะ พรรคพวกจึงทั้งกระอักกระอ่วนและภาคภูมิใจ

หลินเส้าอี้บอกเพียงว่าตนมาทำธุระที่พรรคจิวเจียง เขากล่าวพลาง มองสำรวจฉือเย่ไป

ฉือเย่ไปมีใบหน้าสงบเยือกเย็นไม่ปรากฏคลื่นอารมณ์ใด ๆ พังอีกฝ่าย พูดด้วยท่าทางแสดงความเคารพ เขาหลบดวงตามองต่ำ เอียงศีรษะหันข้าง เล็กน้อย มีเพียงตอนที่หลินเส้าอี้มองเขาเท่านั้น เขาจึงจะเหลือบตาขึ้นมามอง อีกฝ่าย รักษาระยะห่างได้ดีมาก

หลินเส้าอี้เกิดความคิดบางอย่างผุดวาบขึ้นในใจอย่างไร้ที่มาที่ไป *ไม่รู้ว่
แม่ นางวังแห่งพรรคจิวเจียงจะชอบบุรุษอย่างฉือเย่ไปหรือไม่*

ฉือเย่ไปมองออกว่าเขายังมีเรื่องอื่นในใจ แต่ก็ไม่ได้คิดที่จะเร่งเร้าเขา เพียงเดินเอื่อยเอื่อยอยู่บนหน้าผาเป็นเพื่อนเขา เดินไปได้ครึ่งรอบใหญ่ หลินเส้าอี้ก็ตากแดดจนยากจะทนทน ในที่สุดก็เผยความตั้งใจที่แท้จริง ของการเดินทางครั้งนี้ออกมา

“เจ้าสำนักฉือ เรื่องที่ข้าคุยกับเจ้าตอนนี้ โปรดเก็บเป็นความลับด้วย”

“เจ้าวางใจได้” ฉือเย่ไปพยักหน้า

“เจ้าเคยได้ยินเรื่องกลยุทธเสนิงหรือไม่” หลินเส้าอี้เอ่ยขึ้นเบาๆ

‘กลยุทธเสนิง’ เมื่อเอ่ยคำนี้ออกไป ฉือเย่ไปก็ขมวดคิ้วเข้าหากัน ความสั่นไหววาบผ่านนัยน์ตาเขา หลินเส้าอี้แทบจัดการเคลื่อนไหวที่แสน แผนเบาๆไม่ได้ ฉือเย่ไปหลุบตาลง คิดทบทวนครู่หนึ่งจึงส่ายหน้า “ข้าไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับกลยุทธเสนิง แต่ข้ารู้จักค่ายเสนิง”

หลินเส้าอี้ถาม “ไม่รู้จักจริงๆ หรือ”

ฉือเย่ไปสั่งเลื่อยอยู่ครู่หนึ่ง “เมื่อนึกแวบแรกดูเหมือนว่ามี...แต่ข้ากลับ นึกไม่ออก ที่เจ้าถามคงเป็นค่ายเสนิงกระมัง ข้ารู้จักค่ายเสนิง”

“ค่ายเสนิงและกลยุทธเสนิงมีความเกี่ยวข้องกัน” หลินเส้าอี้ถอน หายใจยาว “แม้แต่ยิงเบี่ยเซ่อก็ไม่รู้ ดูเหมือนระดับความลับของเรื่องนี้จะ ไม่ได้อยู่ไปกว่าที่องค์ชายทั้งสามชิงตำแหน่งรัชทายาทกันในป็นั้นหรอก”

ฉือเย่ไปได้ยินแล้วก็อดที่จะตกตะลึงไม่ได้ “กลยุทธเสนิง...เกี่ยวข้องกับ ราชสำนักนรี”

“เกี่ยวข้องอย่างมาก” หลินเส้าอี้กล่าวเสริมว่า “เอาเช่นนี้แล้วกัน เจ้าสำนักฉือ หากตอนนี้ยิงเบี่ยเซ่อไม่มีข้อมูลกลยุทธเสนิง สำนักเส้าอี้ จะขอว่าจ้างยิงเบี่ยเซ่ออย่างเป็นทางการ ให้พวกท่านตามสืบข้อมูลที่เกี่ยวข้อง กับกลยุทธเสนิงทั้งหมดให้ข้า ให้เวลาหนึ่งเดือนพอหรือไม่ ราคาเท่าไรว่า กันตามธรรมเนียมแล้ว หนึ่งร้อยตำลึงหรือว่า...”

คนที่อยู่ตรงหน้าเขาขมอขึ้นเล็กน้อยเพื่อห้ามไม่ให้หลินเส้าอี้พูดต่อ

“หากเป็นความลับของราชสำนัก ข้ากับเจ้าไปพบท่านพ่อข้าด้วยกัน”

ฉือเย่ไปกล่าวว่ “เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับวังหลวง ข้าจำเป็นต้องระวังให้มาก”

หลินเส้าอี้พยักหน้า เขาไปมาหาสู่กับอิงเป็ยเสมอมาแล้วหลายครั้ง มิตรภาพของเขากับฉือเย่ไปนั้นลึกซึ้งกว่าที่เขามีต่อชือหม่าเฟิ่งเล็กน้อย

เพียงแต่ฉือเย่ไปมีนิสัยเย็นชา อยากจะอบอุ่นแต่ก็ลุ่นไม่ขึ้น เพียงแต่ตอนคิดค่าจ้างยังใจดีมีลตราค่าให้เขาบ้าง หรือไม่ตอนแจ้งข่าวก็มีข้อมูลอื่นแถมพิเศษมาให้เสมอ

แต่ที่ฉือเย่ไประวังมากขนาดนี้ หลินเส้าอี้ก็เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก

ฉือซิงเจ็ย่นและอิงสั่วกำลังเล่นกับชินจ้งอยู่ในลานบ้าน ที่แรกชินจ้งกลัวมาก หมอบอยู่ด้านหลังภูเขาจำลองไม่กล้าออกมา อิงสั่วเอาผลไม้แซ่ฉือมหลากรสออกมา แล้วกล่อมเขาด้วยเสียงที่อ่อนโยนน่าฟัง สุดท้ายเด็กน้อยก็ทนเสียงพยาธิในห้องร่ำร้องไม่ไหว

หลินเส้าอี้เดินเข้าเรือนแล้วก็สะดุ้งเมื่อเห็นชินจ้งนั่งอยู่ในอ้อมแขนอิงสั่ว เด็กน้อยแก่งขาหัวเราะคิกคัก

เมื่อเห็นหลินเส้าอี้ ชินจ้งก็กระโดดผลุงลงจากบนตักอิงสั่วโผล่เข้าหาหลินเส้าอี้ทันที หลินเส้าอี้ก็อุ้มเขาขึ้นมา พลังถามหนูน้อยว่ากล่าวชอบคุณสามีภรรยาฉือซิงเจ็ย่นหรือยัง ชินจ้งลืมบอกชอบคุณ เด็กน้อยเหนียมอายอย่างรู้สึกผิด ก่อนใช้มือปิดหน้าพูดเสียงอ้อมแอ้มว่า “ชอบคุณท่านลุง ชอบคุณท่านป้า”

อิงสั่วชอบเด็กคนนี้มากจริง ๆ ครั้นเห็นสีหน้าฉือเย่ไปว่ามีธุระสำคัญ ต้องการหารือกับฉือซิงเจ็ย่น นางจึงเป็นฝ่ายอุ้มชินจ้งออกมา

“ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่บ้านเราถึงจะมีคุณชายน้อยตัวขาวจ้าม่าแบบนี้เพิ่มมาสักคนบ้างนะ” อิงสั่วบิบแก้มหนูน้อย พลังแยมั้มเดินออกไป “ป้าจะพาเจ้าไปดูนกทะเลและปลาตัวโต ๆ นะ”

ฉือเย่ไปทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดครั้งแรก และหันไปบอกจุดประสงค์การมาให้ฉือซิงเจ็ย่นผู้เป็นบิดาฟัง

ฉือซิงเจ็ย่นคิดไม่ถึงว่าหลินเส้าอี้จะนำเรื่องเช่นนี้มาหารือกับเขา ทั้งสองมีสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นเรื่อย ๆ

เวลาที่อิงเป็ยเซอร์ับการจ้างวานจะไม่ถามว่า ‘เพราะอะไร’ ไม่ว่าจะให้

สืบเรื่องมหาโจรคาบสมุทรหรือตรวจสอบหญิงนางโลม สืบเรื่องเก่านานนับสิบปียี่สิบปีหรือสูหยินเจ้าสำนักพรรคใด...จ้วงวานก็คือจ้วงวาน ไม่ถามอดีตหรือผลที่จะตามมาภายหลัง เมื่อได้ผลลัพธ์ก็เท่ากับว่าภารกิจจ้วงวานได้เสร็จสิ้นลงแล้ว

แต่ในความเป็นจริง ทุกครั้งที่การจ้วงวานเสร็จสิ้น ในคลังเก็บข่าวกรองของอิงเปี่ยเซ่อ ก็จะถูกมไปด้วยข้อมูลของผู้จ้วงวานและแหล่งข่าวเพิ่มพูนมากขึ้น

สำนักเส้าอี้เคยทำการค้ากับอิงเปี่ยเซ่อมานานับไม่ถ้วน ฉือชิงเจี้ยนรู้ว่าบุตรชายของตนมีความสัมพันธ์อันดีกับประมุขบู๊ลิ้มหนุ่มผู้นี้ แต่คำจ้วงวานในวันนี้ เขามีอาจรับไว้

“ประมุขหลิน ต้องขอภัย ในเมื่อเป็นความลับของราชสำนักอิงเปี่ยเซ่อไม่อยากและไม่ควรเข้าไปแทรกแซง” ฉือชิงเจี้ยนลุกขึ้นยืนกล่าว “กิจนี้เรามีอาจช่วยได้จริง ๆ ขอท่านผู้นำโปรดยกโทษให้ด้วย”

ฉือเย่ไปและหลินเส้าอี้ต่างก็ตกใจ

แต่ไรมาอิงเปี่ยเซ่อไม่เคยปฏิเสธการมอบหมายความไว้วางใจจากสำนักเส้าอี้มาก่อนเลย อีกทั้งฉือเย่ไปเคยจัดการข้อมูลของราชสำนักมานานับไม่ถ้วน ฉะนั้นเขาจึงไม่เชื่อในข้ออ้างนี้

หลังจากที่ค่ายเสินอิงถูกยกเลิกไปในปีนั้น เดิมทีวัยรุ่นและเด็กทุกคนในค่ายต้องถูกประหารชีวิตอย่างลับ ๆ แต่ไม่รู้ว่ามีข่าวนี้รั่วไหลออกไปได้อย่างไร เหล่าขุนนางชั้นสูงและผู้สูงศักดิ์ที่ไม่กล้าต่อต้านราชสำนักโดยตรง จึงยอมสละเบี้ยอัฐจ้างยอดฝีมือในยุทธภพให้ไปช่วยบุตรของตนออกมาจากในค่ายเยาวชนที่ได้รับการฝึกฝนจากค่ายเสินอิงเหล่านี้ ปัจจุบันได้ปะปนอยู่ในใต้หล้าในบรรดาพวกเขาเหล่านั้นมีหลายคนที่ได้กลายเป็นผู้นำพรรคในยุทธภพอิงเปี่ยเซ่อเก็บข้อมูลเหล่านี้ไว้ ฉือเย่ไปรู้ดี เขาเคยอ่านข้อมูลเหล่านี้หมดแล้ว

“ท่านพ่อ ค่ายเสินอิงไม่ใช่แค่เรื่องของราชสำนักอีกต่อไป หากกลยุทธ์เสินอิงมีความเกี่ยวข้องกับค่ายเสินอิง บางทีอาจเกี่ยวโยงกับอำนาจในยุทธภพที่มากมายยิ่งกว่า” ฉือเย่ไปกล่าวเสียงเบา “เกรงว่า...”

“ต่อให้เกี่ยวข้องกับทั้งสอง แล้วมันเกี่ยวอะไรกับอิงเปี่ยเซ่อ”

ฉือชิงเจี้ยนพูดชัดขึ้น “เรื่องนี้ อิงเปี้ยเชื่อไม่รับ ไม่แต่ต้อง และไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับ ประมุขหลินโปรดเข้าใจ”

หลินเส้าอี้¹ซึ่งคำจะกล่าว ได้แต่พยักหน้าตอบรับ “ข้าเข้าใจ”

ซินจิ้งกำลังเล่นกับอิงสั่วและพวกมู่หรงให้อยู่ที่ริมทะเลอย่างสนุกสนาน หลินเส้าอี้ไม่อยากเข้าไปขัดจังหวะ จึงเพียงยืนอยู่ไกลๆ เพราะตอนที่หลินเส้าอี้พาตัวหนูน้อยออกมาจากญาติสตรีสองนางในพรรคจิวเจียง ซินจิ้งก็ร้องไห้เยเยหนักมาก หลินเส้าอี้รับมือเด็กที่ร้องไห้แงไม่ไหว จะอุ้มก็ไม่ได้ จึงกะว่าจะให้เจ้าหนูนี้เล่นจนเหนื่อยแล้วผล็อยหลับก่อน แล้วค่อยพาเด็กน้อยไป

ฉือเยไปจูงม้ามาให้เขา

หลินเส้าอี้มีกระบองเพชรขนาด²ที่ใช้รับมือกับฉือเยไปอยู่ในมือ กระบองเพชรขนาดนี้ชื่อหมาเฟิงเป็นผู้มอบมันให้กับเขา แต่เขาลังเลใจอย่างหนัก ไม่รู้ว่าควรจะใช้มันดีหรือไม่

ปริศนาทฤษฎีเส้นหนึ่งได้สร้างความกังวลใจให้หลินเส้าอี้อยู่ครมครัน ในฐานะที่เขาเป็นประมุขบู๊ลิ้ม เขาเคยเห็นคนชั่วช้าเลวทรามมามาก คนเหล่านี้มักมีเหตุผลให้ทำชั่วอย่างใหญ่หลวงกันสารพัด ไม่ว่าจะมิสาเหตุมาจากทรัพย์สิน เงินทอง ความรัก ชื่อเสียง และผลประโยชน์ หรืออาวุธ... ความไม่รู้จักพอจะก่อเกิดกิเลสให้ทำความชั่ว และนำพาความอาฆาตที่รุนแรงขึ้น เจกเช่นก้อนหิมะที่เริ่มจากเล็กไปใหญ่ จากที่กึ่งอยู่บนยอดกระทั่งตกลงสู่ห้วงเหวลึก และก่อตัวเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ นั้นเพียงพอที่จะทำลายคนคนหนึ่งได้เลย

เขาไม่รู้ว่าสถานที่ซึ่งบ่มเพาะเครื่องจักรแห่งความรุนแรงจะปลูกฝังความอาฆาตออกมาเช่นไร

“เจ้าสำนักฉือ” ในที่สุดหลินเส้าอี้ก็ปริปาก “ความจริงผู้ที่เอ่ยเรื่องนี้กับข้าก็คือผู้นำตระกูลชื่อหมา”

² อีกความหมายหนึ่งหมายถึง ไฟตาย

ฉือเย่ไป “...อะไรวะ”

หลินเส้าอี้กล่าวเสียงเรียบ “กลยุทธ์ลินอิงมีส่วนพัวพันกับราชสำนักเรื่องนี้เจ้าคงรู้แล้ว ทว่าบัดนี้ราชสำนักกำลังจะสอบสวนเรื่องกลยุทธ์ลินอิง และค่ายลินอิงอย่างละเอียด และคนที่พวกเขาหมายให้ไปจัดการก็คือครอบครัวของซือหม่าเฟิง ตอนนี้มีมารดาและพี่สาวของซือหม่าเฟิงถูกราชสำนักกักบริเวณอยู่ในจวนสกุลชวี โดยใช้คำอ้างที่ว่าอยู่พักฟื้นร่างกาย แต่ซือหม่าเฟิงหาจุดที่จะสอดมือเข้าไปไม่ได้จึงมาหาข้า”

ฉือเย่ไปตกใจมาก เขานึกว่าเป็นเพียงคำขอร้องของหลินเส้าอี้ ใครจะไปนึกว่าเรื่องนี้ต้นตอเกี่ยวข้องกับซือหม่าเฟิง เขาพลันสับสนในใจ จึงรีบโพล่งถามออกไป “เขาเป็นคนให้เจ้ามาหาข้าอย่างนั้นหรือ”

“ใช่”

ฉือเย่ไปลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วเอ่ยปากถามอย่างยากเย็น “เหตุใดเขาถึงไม่มาหาข้าเอง”

หลินเส้าอี้ตอบตามความเป็นจริง “ข้าไม่รู้”

ฉือเย่ไปพอจะเข้าใจในสาเหตุที่ซือหม่าเฟิงไม่มาพบเขาได้ราวๆ ทั้งยังรู้สึกว่หนนี้ต่างจากปกติที่อีกฝ่ายถูกเขาดูต่ำหุบัติ ไม่ว่าจะตนจะเอ่ยปากไล่อย่างไรซือหม่าเฟิงก็ยังคงมาทำตัวติดหนึบอยู่ข้างกายเขาเสมอ แต่หนนี้ไม่เป็นเช่นนั้น ในยามที่ไม่มีตนอยู่ข้างกาย ซือหม่าเฟิงก็จะคอยตะโกนเรียกหาแต่ ‘เสี่ยวไป๋ๆ’ เวลานี้รอบตัวเขาเจียบสงบขึ้นมาก แต่ฉือเย่ไปกลับบอกไม่ถูกว่าตัวเองชอบแบบไหนมากกว่ากัน ทว่าเรื่องใหญ่ขนาดนี้ซือหม่าเฟิงกลับไม่มาหาเขา แต่ดันไปหาหลินเส้าอี้ จุดนี้ทำให้ฉือเย่ไปรู้สึกหงุดหงิดในใจนิดหน่อย

“เมื่ออิงเปี้ยเชื่อไม่ยอมช่วย ซือหม่าเฟิงก็ทำอะไรไม่ได้” หลินเส้าอี้ถอนหายใจยาวเพื่อระบายความอัดอั้น ทั้งเสียดายและเสียใจ “แต่... น่าเสียดาย... ในฐานะที่ข้าเป็นประมุขขี้ลืม กลับช่วยอะไรเขาไม่ได้เลย”

“ข้าจะช่วยเขา... ข้าจะช่วยเจ้าตรวจสอบเอง” ฉือเย่ไปพุดออกมาอย่างรวดเร็ว “นานสุดหนึ่งเดือน ต้องให้คำตอบที่สมบูรณ์แก่เจ้าได้อย่างแน่นอน”

หลินเส้าอี้คิดไม่ถึงว่ากระบบองเพชรขนาดนี้จะใช้ประโยชน์ได้จริง ๆ

เขาทั้งประหลาดใจทั้งดีใจ “ขอบคุณเจ้าสำนักคือ ขอบคุณเจ้ามาก ขอบคุณเจ้ามากจริง ๆ”

“ข้าจะไปคุยกับท่านพ่ออีกที” ฉื่อเย่ไปนำเชือกบังเทียนมัดใส่มือ หลินเส้าอี้ “ตลอดทางเจ้าต้องระวังให้มาก อย่าให้ลูกชายเจ้ากินลูกกวาดมากเกินไปล่ะ”

หลินเส้าอี้ปฏิเสธเสียงเคร้า “เขาไม่ใช่ลูกชายข้า...”

เมื่อเข้ามาในห้องตำราของฉื่อชิงเจี้ยน ฉื่อเย่ไปเห็นบิดากำลังเขียนจดหมาย

เมื่อเห็นเขามา ฉื่อชิงเจี้ยนก็เก็บกระดาษ เขาชมวดคิ้วและกล่าวว่า “ไปส่งหลินเส้าอี้ไม่ใช่หรือ”

“ท่านพ่อ โปรดบอกข้าเรื่องกลยุทธ์เสนองิ่งด้วยเถิด” ฉื่อเย่ไปเอ่ยปาก ออกไปอย่างแข็งทื่อ

ฉื่อชิงเจี้ยนชมวดคิ้วเป็นปมแน่น ใบหน้าฉายแววขุ่นเคือง “อิงเปี่ยเซ่อ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“เป็นท่านพ่อต่างหาก... ที่บอกว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยว ท่านไม่ได้บอกว่าจะอิงเปี่ยเซ่อไม่รู้” ฉื่อเย่ไปหยุดพูดไปชั่วขณะ “กลยุทธ์เสนองิ่งลับเพียงใดกันแน่”

“...เจ้ารู้มากน้อยแค่ไหน” ฉื่อชิงเจี้ยนถามบุตรชาย

ฉื่อเย่ไปบอกตามความเป็นจริงว่าตนไม่รู้อะไรเลย เขาจำเรื่องค่ายเสนองิ่งได้ แต่กลับหาข้อมูลใดเกี่ยวกับกลยุทธ์เสนองิ่งไม่ได้เลยสักอย่าง

“อิงเปี่ยเซ่อรู้ ที่ข้าไม่เคยแตะต้องมาก่อนเลย... มีเพียงข้อมูลในห้องลับชั้นใต้ดินเท่านั้น” ฉื่อเย่ไปกล่าว “ท่านพ่อโปรดอนุญาตให้ข้าเข้าไปด้วยนะขอรับ”